

POZICA 2009

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika Poreča, Zaboka i Crikvenice

POZICA 2009

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika
Poreča, Zaboka i Crikvenice

Nakladnik: Grad Poreč i Gradska knjižnica
Poreč

Za nakladnika: Irides Zović

Uredništvo:
Irides Zović, glavni urednik, Anamarija Kodnik
Circota i Mihaela Mihelić Ščerbakov

Likovno rješenje naslovnice: Vjekoslav Vojo
Radoičić

Grafička priprema: David Ivić

Tisak: Tipomat, Zagreb

Naklada: 1000 primjeraka

CIP

ISBN 978-953-55244-2-7

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika Poreča, Zaboka i Crikvenice

Grad Poreč
Gradska knjižnica Poreč
Poreč, 2009.

Carla Marion, 5. r.

Mozaik literarnog i likovnog stvaranja

Pred nama je mozaik literarnog i likovnog stvaranja - zbirka PoZiCa čiji već sam naslov pronicljivog čitatelja pravilno upućuje kako je riječ o trostukom autorstvu i to kreativnih učenika triju prijateljskih gradova Poreča, Zaboka i Crikvenice

Zbirka učeničkih radova PoZiCa plod je stremljenja trinaest godina duge tradicije nastojanja u poticanju prozognog i likovnog stvaralaštva učenika osnovnih i srednjih škola. Stoga je zbirka višestruko značajna. S jedne strane, na bijelom listu papira, otkriva se poetičnost mlađenačkog stvaralaštva, a u čitanju svakog novog uratka proširuje se literarni senzibilitet čitatelja u prostorima sjećanja, ljubavi, čežnje, pa i nemira.

U svakom je poglavlju knjige jednakо uzbudljivo, radost čitanja prevladava cjelinu našega bitka uključeno u percepciju zanimljivih maštanja i osjećajno proživljavanje zbilje koja nas zaokuplja. Vječna je tema susret s djetinjstvom kojemu se svi rado vraćamo kao dragom utočištu u kojem možemo beskrajno lutati, a pri tom se ne izgubiti.

PoZiCa kao osebujan triptih i simbol prijateljstva triju gradova može poslužiti kao svojevrsni praktikum kako se zajedničkim nastojanjima može tradicionalno razvijati put do kvalitetnih proznih i likovnih učeničkih radova.

S velikim zadovoljstvom izdajemo ovu zbirku, nastalu kao odabir ---- radova najboljih literarnih stvaratelja, te ---- najboljih likovnih ostvarenja u protekloj školskoj godini u školama Poreča, Zaboka i Crikvenice.

PoZiCa koja je pred vama kreativan je odraz mlađenačkog stvaralaštva te je iskreno preporučujem mlađima i starijim čitateljima kako bi uzajamno bolje razumjeli, a i prisjetili nekih svojih, skoro zaboravljenih trenutaka.

Poreč, srpanj 2009.
mr.sc. Irides Zović

Carlotta Šegon, 5. r.

The background consists of a vibrant, abstract composition of overlapping geometric shapes. The colors used include bright red, teal, blue, yellow, orange, pink, and purple. These shapes are applied with visible brushstrokes, giving the artwork a textured and dynamic feel.

POREČ

Zavičaj srca

Jednom me moj nono presreo pitanjem: „Kako bi ti odredila značenje riječi zavičaj?“ Moram priznati da sam se u tom trenutku poprilično zbunila, htjela sam pokazati kako mnogo znam. Dok sam se ja premišljala i zamuckivala, on me potaknuo odgovorom: „Za mene ti, dijete moje, zavičaj nije regija, grad ili naselje. Za moj zavičaj ne postoji definicija. Moj je zavičaj stari kesten pod kojim sam se igrao kao dijete, polje u kojem sam majci brao ciklame i šumica u kojoj sam oponašao pjev ptica. To je moj zavičaj, draga uspomena koja mi je pred očima svaku večer prije nego usnem i s kojom se svakog jutra budim. To je nešto što ni s kim ne dijelim, nešto što svaka osoba stvara i pamti za sebe, nešto što mi nitko ne može oduzeti...“

Te su me njegove riječi navele na razmišljanje. Koliko ta riječ može imati značenja? Nikad zavičaj nisam zamišljala kao nešto tako čarobno i nezamjenjivo. U tom sam se trenutku osjetila i praznom. Ja nisam imala svoj zavičaj, nisam poznavala emociju koja bi me za njega vezala niti osjećaj koji bi me preplavio na njegov spomen.

Bilo je očito da mi nedostaje jedan dio osobnosti, dio mene. Za razliku od ostalih ljudi koji bi suočeni s realitetom bili obeshrabreni, mene je ova spoznaja nadahnula, pružila mi je nove obzore. U istom sam trenutku bila u sigurna što mi je činiti. Preda mnom je bila nova avantura, morala sam upoznati i pronaći vlastiti zavičaj, sagraditi jedan novi djelić sebe.

Sljedećih sam dana većinu svoga vremena posvetila tomu. Razmišljala sam o svom djetinjstvu, uspomenama, doživljajima, pokušala sam uhvatiti vlak koji mi je pobjegao zbog površnog gledanja na određene životne sastavnice. Dala sam se u tu, naizgled jednostavnu potragu, počela sam prelistavati stare

albume, bilježnice, knjige, prve dnevnike i sve sitnice koje me vraćaju u prošlost.

Osjetila sam se čudno: „Je li moguće da sam uistinu toliko prazna?“ Zbunilo me što ne mogu pronaći nešto važno, čarobno što bi me označilo kao posebnu. U skladu sa svojim duhom, nisam se predala. Uporno sam tražila i pokušavala malene djeliće sjećanja složiti u smislenu slagalicu. Potraga je postajala sve suhoparnija i napornija, a ja sam bila sve tužnija.

Vrijeme je prolazilo, a ja sam svoju potragu ostavila negdje po strani, nastavila sam dalje pokušavajući zaboraviti uzaludni cilj.

Bila sam uvjerena da u svom životu ne mogu pronaći nešto jedinstveno i posebno.

Jednoga jutra, dok je sasvim lagano padala kiša, shvatila sam kako idem za pogrešnim tragom. Čitavo vrijeme pokušavala sam si nametnuti zavičaj materijalnim stvarima ne dopuštajući mu da sam dođe k meni. Uporno sam pokušavala pronaći nešto slično onome o čemu mi je pričao nono, a pritom sam zaboravila kako je svačiji zavičaj savršen i jedinstven.

Danas vam se mogu pohvaliti kako je moj zavičaj najplavlje more u kojem sam učila plivati. U njega se utapaju priče moje none, svi moji prošli i sadašnji kućni ljubimci, kućica na drvetu koju smo brat i ja zajedno s tatom gradili dva puna dana. Detalj koji ga obasjava su tople smeđe oči moje majke i pjesmice koje sam pjevala kao dijete. Posebno mjesto u njemu ima i jedno malo crno – bijelo jare moga djeda koje je imalo kovrčavu dlaku poput moje kose, ali i sve suze koje sam isplakala kad su ga prodali. U traganju za svojim zavičajem, srećem prve prijatelje, svađe, nevine ljubavi... U sjećanje dolazi i poneki kukac kojeg sam kao mala spasila iz paukove mreže, goluba koji je slomio krilo, i ozdravljen, s moje ruke poletio u novi život. Tu su i svi izleti, male životne radosti i pokoje razočaranje.

Zavičaj čine i mjesta koja su me voljela, moja spavaća soba, nonina terasa, parkičići uzduž porečke

obale i plišani psić Žućo kojeg su mi poklonili u vrtiću.

Tu je i nonin legendarni Fićo koji nas je dugo vjerno služio.

Svoje mjesto u mojoj sjećanju zaslужuje i atletska staza na kojoj sam naučila što znači boriti se za sebe.

Na kraju, tu je i najzvjezdano nebo poklonjeno dječjim očima i najzagotonitija šuma u kojoj sam se jednom izgubila.

Ti djelići čarobne i jedinstvene slagalice čine zavičaj dijelom mene i ja postajem posjednica svega što me okružuje.

Zavičaj je moj nono koji mi je darovao želju za spoznajom, ljudi koji su mi pomagali u ostvarenju te želje i tako mi darovali skoro izgubljeni zavičaj.

Nina Čuš, 8. razred,
Nagrada Laurus nobilis,
OŠ Poreč,
Mentorica: Nevenka Mandić

Najdraži portret kroz kuhinju moje mame

Nedavna burna događanja u jednoj uskoj zajednici koju volim nazivati svojom obitelji, nagnala su me na dublje preispitivanje odnosa u tom mojem nepresušnom izvoru raznoraznih veza. Nije to ništa dubokoumno kao što bi se očekivalo od vrhunskih mislilaca ovoga svijeta, ali sam ipak poprilično zaglibio u svoje misli i sada se ne mogu izvući. Odlučio sam ih zabilježiti na papir. Tako mi nikada neće pobjeći pa ću svakome moći dokazati da i mali pubertetlija može imati zanimljiva strujanja tim svojim objektom koji se zove glava.

Da ne duljim dosadnim uvodom, započet ću pisanjem onih „pravih“ misli zbog kojih je uostalom ovaj papir i pretvoren u sredstvo rada.

Misli o svojoj majci.

Majci, koja kao takva zasigurno predstavlja jedan od najvećih misterija ovoga svijeta. Mama-salama, kako smo ju brat i ja kao klinci zvali, zauvijek će, čak i meni, zadavati glavobolje svojim vječitim promjenama raspoloženja, za koje mislim da im nikada neće biti potpuno otkriveni razlozi.

Visoka oko metar i čevapčić, čini se kako nije veća od zrna graška. Ali njen čvrst i odlučan pogled odaje kako je tvrda poput oraha i kako neće popustiti do kraja. Govori kako će uspjeti izdržati, kako nema toga što bi ju moglo spriječiti u zaštiti svojih voljenih.

Daje mi veliku sigurnost i toplinu, daje mi saznanje da će sve biti u redu te da na ovome svijetu nema nikakvih problema. Do trinaestih godina života makar...

Ipak, osjećaj sigurnosti nestaje „onih dana u mjesecu“, kada ju „udari“ pokoj tračak PMS-a. Tada se raskiseli poput limuna, razljuti poput jedne od

malih ljutih papričica i dolijeva ulje na vatru kao kakav vrsni kuhar nekoga francuskog restorana. Neprestano soleći i papreći već ionako šaroliko jelo, ponekad lagano pretjera te ono postane nepodnošljivo u svojoj raznolikosti. U tren oka, ona (ukoliko je to potrebno) postaje okrugla i punašna poput crvene rajčice, zatim se izduži poput zelene tikvice i naposljetku rastopi kao premaz marmelade na vrućoj, tek pečenoj palačinki.

„Rasaprofinjeni“ se istovjetno kao šalica crne kave u siječansko jutro. Postane blaga i smirujuća, a svojim nježnim, andeoskim licem odaje da je ipak sličnija kakvoj žličici bagremova ili lipina meda u svoj slatkoći okusa.

Ponovno me okrijepi kojom riječi ohrabrena zanosnije od šalice tople čokolade u snježnu večer.

Shvatim da će ona, usprkos svojoj nevjerljivosti i velikoj kom-pliciranosti, zauvijek biti ona osoba koja će me razumjeti i bodriti, koja će mi pomagati i koja će mi svaki put spasonosnim napitkom začiniti život.

Toni Kukurin, VII.razred
Pohvaljen uradak
OŠ Jože Šurana Višnjan
Mentor: Marica Ledić

Moj put

Kamo ide svijet?! U potvrdu starih vrijednosti života i smisla ili u sunovrat vlastite neodgovornosti? Kamo će stići moja generacija? Što li ēu ja?! Uzorima vođena, stotinu godina od smrti jednoga od najhrabrijih kritičara onih koji lutaju bez smisla. Pjesnika – sanjara slobode...

„Mrijeti ti ćeš kada počneš
sam u ideale svoje sumnjati...“

* * *

„...slobode koje nema – taj o slobodi sanja,
ah ponajljepši san...“

(S. S. Kranjčević)

Sve je tako zbrkano, hladno i nejasno u svijetu „savršenstva“ kamo smo pristigli nakon Kranjčevićevih snova ...

San su dosanjala pokoljenja naših predaka, mojih djedova i roditelja. On se zrcali i u šestom redu Područne škole Vižinada u Istri – vilinskoj hrvatskoj zemlji. Ovi su vinogradi i maslinici, lavandine staze i kamene hiže obasjane suncem sigurnosti, dječjega smijeha, vedrine i plavetnila. Moru nadomak. Tu idili proljetnoga treperenja i toplih brazda u davnom su suhozidu osmislice generacije sanjara. Darovali nam prava, otvorili mogućnosti, prostrli stol. Za danas i za sutra. Njegovo smo dostojanstvo dužni sačuvati i za one koji dolaze. Da bismo pili s izvora, disali ispod ladonje i hrasta, oslanjali se na planine, odmarali na travi, jedrili na zapad...

Davati, znači i primati. Iskoristiti pravo, znači ostvariti se u ljudskosti. Ići uspravno, znači i odgovorno zaorati njivama povijesti. Odgovorna sam čak i ja, u kapljici vlastita znoja uljepšati ili bolje reći, održati bolji svijet. Taj je svijet i moja kreacija. Učvrstimo mu temelje. U krošnjama sačuvajmo zdravlje nasljednicima. Novom hodu osvijetlimo put. Tu obvezu na svojim plećima nosimo poput Velog Jože ustrajno i hrabro. Preuzmimo smjer. Možda ipak promijenimo svijet. Preuzmi Katerina, snove svojih predaka. Možda ipak dosegneš zvijezde.

Nikolina Blažanović,
7. e

Katerina Ritoša, VI. razred
Pohvaljeni uradak,
OŠ Jože Šurana Višnjan
Mentorica: Marica Ledić

Lavanda

Oko mene sve je bilo mračno. Moj život ispod površine bio je poput zatvora. Nisam ništa vidjela, ali sam osjećala vodu koja mi je davala snagu. Uvidjela sam da se izdužujem. Sanjarila sam o izlasku. Vrijeme je prolazilo i prolazilo...

Napokon, došao je i taj dan, ugledala sam svjetlost! Sve je bilo tako čudno, a opet tako lijepo i prostrano. Kao da sam nakon dugog vremena disala, udahnula svježi zrak i počela biti ono što jesam. Osjećala sam se zdravije i zrelijе. Bila sam ispunjena radošću. Sunčeve zrake su me grlike, a leptiri posjećivali. Čak sam počela cvjetati! Moji žarko ljubičasti cvjetovi bili su ljepši čak i od jesenjeg lišća. Moj miris, taj predivan miris... Uživala sam svaki dan. No, s vremenom, počela sam razmišljati i shvatila da će se kad-tad nešto dogoditi. Nisam ovako lijepa i mirisna mogla samo tako sjediti u travi. I dogodilo se, ne znam točan datum, ali znam da je bilo ljeto. Iščupali su me cijelu, naglo i bolno i zgnječili u pletenoj košari s ostalima moje vrste. Odnijeli su me do nekakve mračne prostorije i tamo spustili. Nemilosrdno su mi odrezali korijen, otišli i ostavili... Iscrpljivali su me, zapravo ni ne znam koliko, bez vode, bez snage, bez ičega. Samo me je katkad vjetar tješio, ali i on bi brzo otišao. Nisam znala što će. Mislila sam, gotovo je... Nakon dugog vremena uzeli su me i strpali u mekanu, platnenu vrećicu. Položili su me među šarenu odjeću, ali se divili mome mirisu. Postala sam omiljena. Davala sam odjeći posebnu čar. Ljudi su uživali. Bila sam ponosna na sebe jer sam druge činila sretnim. Napokon sam shvatila smisao života!

Dunja Kureljak, V. b razred
Pohvaljeni uradak
OŠ Tar - Vabriga
Mentorica: Gordana Poropat-Alihodžić

Glasna ljubav

Pijev lasta. Jedino to. Jedino to čujem dok sam sjedim na debeloj grani u jednom grmu. To me veseli. Laste su mi rođaci, one su kao i ja: vesele i zvonke, samo što su vjesnici proljeća.

Stiže proljeće. Ono najljepše, najveselije doba za mene. Još samo da pronađem svoju dragu za kojom žudim i život će biti savršen!

I tako, sanjareći u ljubavnom zanosu, zadrijemam. Eh, kada bi drijemanje u šumi bilo tako jednostavno. Znate, kad zamalo zaspite, a nešto vas probudi i pomuti. To nešto bio je mali zec koji je skakućući kroz šumu sklonište odlučio napraviti baš ovdje, u mom grmu. Za koji dan grm će se obući u oblak od lišća i sakriti moje ljubavno glijezdo kojeg ću izgraditi s izabranicom svoga srca. No dobro, nek' mu je. Po veselom skakutuju vidim da je sretan, a tko bi imao srca tako krasnom zečiću pokvariti veselje?!

Veseli me to što ću se uskoro buditi uz krasne cvjetove, mirise šume i klokočavi potok. Oko mene sama ljepota, a ja najljepši. Moram priznati, kako se trudim da me sve mlade tetrijevice čuju dok se hvalim kako sam najbolji, najveći i kako umijem sagraditi najsigurnije skrovište u cijeloj šumi. Trudim se da svi vide ljepotu moga krasnog perja pa ga ponosno pokazujem.

Slabašni pjev kosića probudio je u meni želju da ispustim gromki glas, da pokažem da sam ovdje, ali svladao me umor. Kažu da se u rano proljeće osjeća iscrpljenost. Spustio sam glavu i napokon utonuo u san.

Sanjao sam prekrasan san. Moja ljubljena i ja glasno kriještimo. Od ljepote i siline naših glasova, šuma je na trenutak zanijemila. Krajičkom oka spazio sam skakutavu vjevericu kako se odjednom ukopljela i koluta očima. Jež je šmugnuo u svoju duplju i pokrio se

lišćem po glavi, a susjed zec je ljutito frknuo i objesio uši. Zar se njima naša pjesma ne sviđa? Ah, jadnici, nemaju sluha. Baš šteta što ne razumiju umjetnost. Uskoro nam se u pjesmi pridružila cijela šuma teasta buka, na trenutke skladna, na trenutke opća graja. Zašutio sam iako je moja draga još uvijek ponosno pjevala. U žaru zanosa i buri osjećaja nisam ništa ni čuo ni video, osim nje, najljepše. Mi tetrijebi smo vrlo zaljubljive ptice i lako gubimo glavu. To čak i ljudi znaju. Zato i kažu: "Zaljubljen kao tetrijeb."

Vratio sam se u stvarnost. Pogledao sam oko sebe i shvatio da su svi u paru, nitko nije sam. To je ta čar proljeća, sve vodi k onom najvažnijem- ljubavi. Tko u proljeće napuni svoje ljubavne baterije, cijela će mu sljedeća godina biti sretnija. Uz to, kada se nagledate tog šarenila, namirišete opojnih mirisa i naslušate divnih zvukova, živjet ćete za drugo proljeće. Zanemarit ćete one ljetne vrućine, jesenske kiše i prespavane zime jer ćete znati da nakon svega toga dolazi ono najljepše, proljeće. Kraljica svih godišnjih doba.

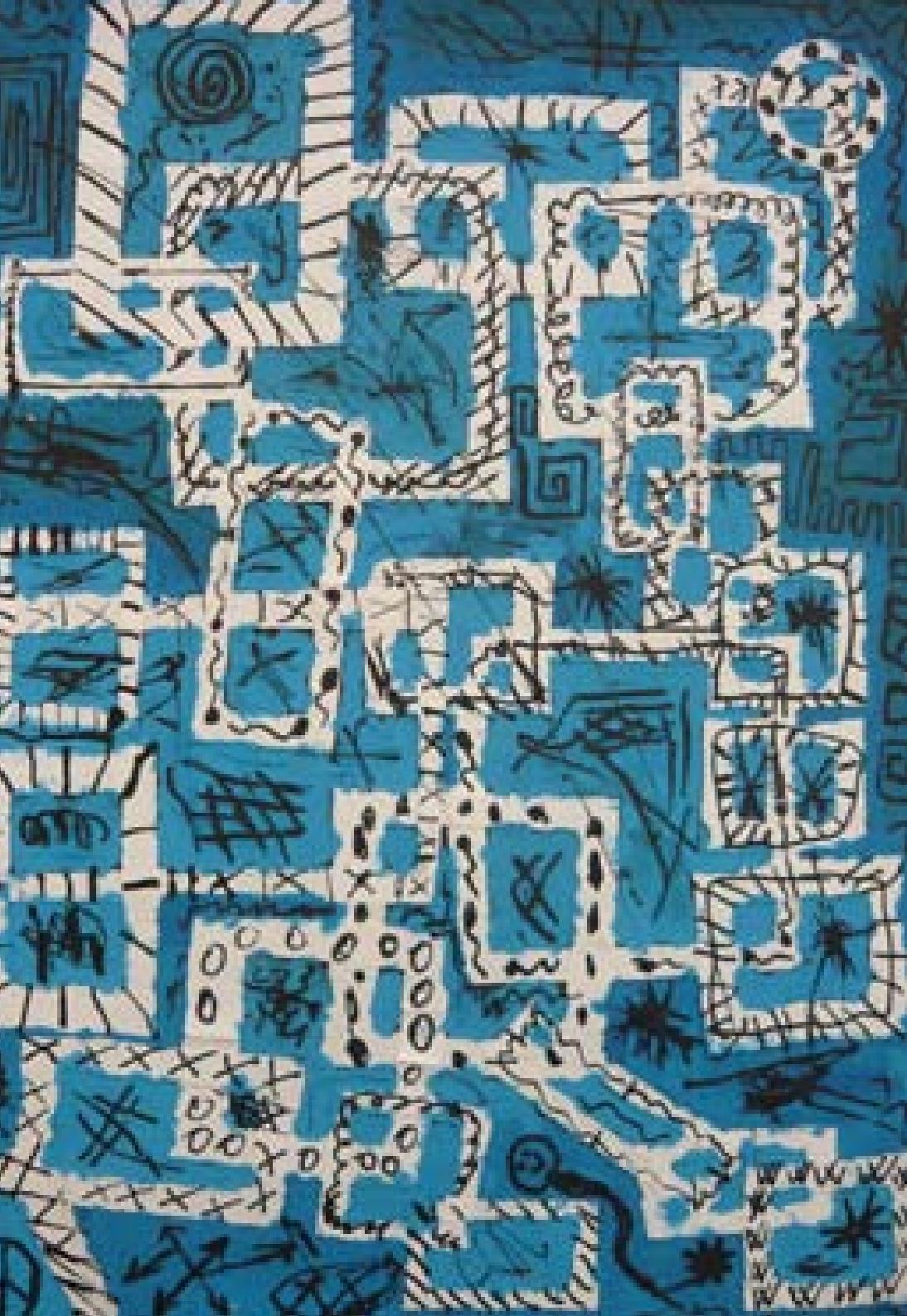
Opet taj zećić. Probudio me. Iako se nisam naspavao, mislio sam da imam dovoljno energije da se iskriještim iz svega glasa i preplašim tog malog nametljivca. No, imam dobro srce pa sam se predomislio. Izgledao je još uvijek sretno, ne bi bilo lijepo prestrašiti ga. I tako sam, zadovoljan što činim dobro djelo, utonuo u još sladi proljetni san.

Jana Kos, VII. d razred

Pohvaljeni uradak

OŠ Poreč

Mentorica: Snježana Sumić

Mi

Hladno je. Grad je utonuo u san zimskoga predvečerja. Ulice su puste, tek poneka mačkica blistavih očiju projuri u trku k svome skloništu.

I ja sam donedavno bila u toploj sobi leškareći (se) u krevetu i slušajući „La La Land“. Usprkos toplini sobe i prisnosti poznatih predmeta, nešto me vuklo van. Bilo mi je dosadno, trebaju mi prijatelji!

Treba mi Luka, moj drski vitez s kojim mogu raspravljati o svemu, gundati, praviti se važna dok me on s osmjehom kritizira.

Treba mi Mate, vesela brbljavica koja svima, koji ju ne poznaju, djeluje tiho i povučeno.

Zato sada i stojim pokraj govornice u parku Olge Ban i čekam ih. Oko mene je mrak, stabla pružaju čvornate gole grane kao da me žele zgrabiti. Hladno je. Sama sam. Ne volim biti sama.

Tako je bilo i neki dan kada smo išli u kino. Prikazivao se High School Musical. Luku sam jedva nagovorila da pode. On ne voli mjuzikle, a ni Mate nije bila oduševljena. Ona obožava horrore. Dok strašne scene nju nasmijavaju, ja znam da zbog njih noćima neću moći spavati. I dok mi sjedimo u kinu, s ekrana tutnje vesele pjesme o školskoj ljubavi. Ja zaneseno gledam u prekrasnu Vanessa Hudgens, a ono dvoje neprestano gundaju. Matea se vрpolji na stolici, premalo je tu adrenalina za nju. Ošinula sam ih pogledom, a oni su se primirili znajući koliko volim mjuzikle.

Na povratku kući oboje su se pravili da su uživali. Baš su slatki. Kako je lijepo imati prijatelje koji će učiniti neke stvari samo da vas usreće premda to njih nimalo ne veseli.

Evo ih! Stižu! Stabla povlače svoje prijeteće prste. Više nisam sama. Sada ćemo zajedno u La rivu na

kolače. Luka časti tiramisuom i štrudlama, a ja sam poznata kao veeeliki sladokusac!

Prijatelja treba podržavati u onome što voli. Ljubav, prijateljsku, kao i svaku drugu, treba cijeniti. Kad je prijatelju teško, budite mu rame za plakanje. Kad se raduje, radujte se s njim. Kad vas kritizira, znajte da to čini jer vas voli.

Vivian Blaško VII. e razred
Pohvaljen uradak
OŠ Poreč
Mentorica: Snježana Radetić

Matea Zenaro, 5. r.

Disastri in cucina

Da quando Madame Sciroppto di Cioccolato aveva varcato la soglia della cucina, nell'ambiente si diffuse un delicato profumo di cioccolato fondente. La cucina era grande, immensa, e gli ingredienti erano liberi di saltare da una mensola all'altra, condendo i succulenti piatti.

La famiglia che abitava in quella casa era composta da più membri, ed i pasti erano quasi sempre abbondanti, gli ingredienti avevano sempre da fare.

Quel giorno era il compleanno del figlio minore e gli invitati erano più di cinquanta!

In cucina regnava una grande agitazione, i piatti che ne uscivano erano deliziosi e gli ingredienti erano soddisfatti del loro lavoro.

Madame Sciroppto di Cioccolato, come sempre, comandava a tutti sgarbatamente, e quando gustava il piatto, con grande sorpresa degli ingredienti, assegnava dei voti insufficienti!

Madame era stata comperata per decorare la torta di compleanno. Era arrabbiata perché i piatti conditi erano gustosissimi e lei era troppo gelosa ed orgogliosa per ammettere la verità!

Non ne poteva più di quella situazione e, quando tutti erano occupatissimi e non la stavano guardando, piena d'invidia ... aprì il tappo della sua piccola boccettina e ... SUUSH!

La pizza con mozzarella e melanzane, in un battibaleno fu coperta di un liquido denso marroncino ed appiccicoso!

Gli ingredienti che si stavano concedendo una breve pausa, quando sentirono il suono soffocato che proveniva dalla mensola laterale accorsero tutti a vedere cosa fosse successo. Carotina-Bambina, la più

piccola, fece un salto da record per andare pure lei a controllare, quando con orrore vide ... il suo gustoso risotto ricoprirsi del liquido marrone che fuorusciva dal tappo della boccettina di Madame!

Corse a chiamare Carotone-Omone e Carotella-Tanto Bella, cioè i suoi genitori.

Carotella apprese la notizia e fu nel panico ma Carotone le promise di aiutarla a risolvere il problema, solo allora si accorse che altri cinque deliziosi piatti avevano assunto il colorito marrone di Madame Sciroppo di Cioccolato.

Arrabbiato nero, Carotone afferrò Madame e la spinse sul parquet.PAFF!

Proprio in quel momento la padrona di casa entrò in cucina e la sua voce tuonò: "Toh! Dov'era finita!!!"

Era quella l'ora di decorare la torta e di metterci le candeline. Raccolse Madame e nel vederla vuota, senza pensarci due volte, la buttò nella spazzatura.

Si avviò alla credenza, prese un'altra boccetta che conteneva uno sciroppo alla vaniglia e con quello decorò la torta.

La ripose nel frigorifero e se ne andò. Carotina e Carotone, finalmente liberi da quell'odiosa Madame Sciroppo di Cioccolato, si misero all'opera: ripulirono i piatti marroncini ottenendo delle squisitezze.

Dopo averlo fatto, quando gli ospiti assaggiarono i piatti elaborati da Carotina e Carotone, furono entusiasti di tutto.

I due ebbero così tanto successo che diventarono i super-eroi della cucina!

Carla Marion, V. razred
Nagrada Laurus nobilis
TOŠ/SEI Bernardo Parentin
Mentorica: Ester Zarli

Il mondo è un puzzle

Driiiiiiiinn!!!! Finalmente! Con il sorriso sulle labbra, uscii di scuola. Il venerdì dopo le lezioni, non c'era niente di meglio, che guardare il mio film preferito.

Stavo camminando verso casa, immaginandomi di essere un'attrice. Certo non una qualunque, ma la mia preferita: Kristen Steward.

Se potessi, soltanto per un giorno, essere come lei, avere milioni di dollari in tasca, camminare per strada, e incontrare fan accaniti che mi saltano addosso, essere invitata alle prime e camminare sui tappeti rossi... ma la cosa più bella, che batte tutte queste, è... Robert Pattinson. Sì, proprio lui, quello schianto di attore. Quella è la ragione principale per la quale vorrei essere al posto di Kristen Steward.

Non mi ero ancora accorta di essere arrivata davanti a casa mia. Aprii la porta e, prima ancora di posare la cartella per terra, misi il dvd nel lettore, e accesì la TV. Guardando il film, mi addormentai.

Sognai di essere quell'attrice che, nel pomeriggio, avevo desiderato diventare. Stavo camminando accanto a Robert, incredula di stare con lui, non riuscivo a pensare ad altro che a noi.

Ad un certo punto fui assalita da un dubbio: se io ero diventata Kristen, allora, lei doveva essere diventata me! Girammo l'angolo, e la vidi. Accidenti! Si trovava nel mio corpo!!!

Era con altre ragazze giovanissime e carine che stavano aspettando un autografo da qualche vip del momento. Era sorridente ed accaldata, ed il suo sorriso era vero e sincero, non come quelli falsi di circostanza che circondano i personaggi potenti e famosi. Ma come mai non me ne ero accorta prima, quand'ero ancora me stessa? Non ci avrei mai scommesso, che la lezione del professor Morelli fosse vera. Egli durante le sue lezioni

ci ripeteva sempre che nessuno di noi si accorge della propria bellezza. Era ovvio. Ci accorgiamo solo di quella degli altri. In realtà siamo tutti belli, e soprattutto, diversi. Ognuno di noi è unico, non ce n'è mai uno uguale all'altro. Il bello sta infatti in questa nostra diversità.

Stavo ancora guardando quell'immagine quando inciampai sul tappeto rosso ed ebbi la sensazione di cadere, di precipitare giù, giù...

Mi svegliai, con il sorriso sulle labbra, contenta di aver capito una nuova lezione e una nuova morale.

Il mondo è come un puzzle. Ci vogliono un'infinità di tasselli per formarlo, ma ognuno di loro è diverso e bello a modo suo.

E noi rappresentiamo proprio questi pezzi e contribuiamo a rendere questo mondo ricco e vario.

Aleksandra Tuneski, VI. razred
Pohvaljeni uradak
TOŠ/SEI Bernardo Parentin
Mentorica: Ester Zarli

Lorella Radin, 8. r.

Il sogno più grande

„Questi sono miei e me li tengo!” dissi io. “No invece tu li condividerai con tutti noi perché la famiglia ne ha bisogno e non li puoi sprecare per quella bestiaccia della quale nemmeno ti prenderai cura!” disse la mamma. Era uno dei giorni più catastrofici della mia vita, non solo mi era stata negata la possibilità di avere un animaletto, ma ero anche stato deriso dalla persona che credevo una grande amica cioè mia madre.

Tutto ebbe inizio con un biglietto della lotteria, o meglio con uno stupido desiderio che mia mamma credeva infantile e insensato. Erano già parecchi mesi che volevo comprarmi un piccolo animaletto del quale prendermi cura, perché quelle giornate invernali erano tutte grigie e uguali; e poi mi serviva un’occupazione, uno stimolo per non credere che l’inverno fosse monotono e senza avvenimenti speciali. Come ogni bel sogno però, ci deve essere qualcosa o qualcuno a rovinarlo, in questo caso mia madre era il perfetto esempio di “guastasogni”. La prima volta che ne parlammo mi disse che non era possibile tenere nessun animaletto nell’appartamento nel quale vivevamo, perché piccolo e inadatto. Però io non pensavo mica di tenere una tigre, volevo solo un piccolo criceto, o un porcellino d’india, ma secondo lei puzzavano e basta. Tuttavia io non mi sono di certo tirato indietro, infatti, lo volevo comprare a tutti i costi. Siccome mi mancavano i soldi, pensai di comprarmi un biglietto del lotto. Non me ne sarebbero serviti poi molti e l’unica fonte di questa materia prima, erano i miei nonni, ai quali avevo chiesto già parecchie volte in quel mese dei piccoli aiuti finanziari. Andai allo sgabuzzino della lotteria e comprai due biglietti.

Arrivato a casa li nascosi sotto il cuscino e alle otto mi sintonizzai sul canale che mandava in onda il lotto, erano minuti decisivi per me. Non vinsi né il primo né il secondo posto, ma con grande incredulità mi aggiudicai

il terzo: erano ben 5.000 kune, sembrerà poco ma non mi ero mica procurato i biglietti di quelle lotterie famose che ti fanno guadagnare milioni e milioni che alla fine ti inceneriscono il cervello e fanno diventare quei pezzi di carta filigrana un'osessione...

Felice, andai dalla mamma e le riferii la notizia, in un primo momento rimase scioccata ma poi mi sorrise e mi chiese cosa avrei fatto con tutti quei soldi. Io le dissi che avrei comprato un criceto, la gabbia, la ruota e tutto il resto. Lei andò su tutte le furie dicendo che dovevo condividere quei soldi con la famiglia e non fare l'egoista.

Io avevo l'intenzione di dare ai miei genitori una parte dei soldi e un'altra di tenerla per me. Poi, dissi una frase che raramente i figli dicono, cioè che ne avremmo riparlato quando sarebbe tornato papà.

“Bene!” disse la mamma e se ne andò. Mio padre sa essere molto più diplomatico nel prendere certe decisioni. E se avesse detto anche lui di no?

Quel pensiero mi trafisse come una freccia e mi fece trasalire. Un brivido partì dalla schiena e arrivò fino al cervello, il quale ordinò al mio corpo di prendere la bicicletta e di pedalare fino al negozio di animali. Mentre guidavo pensavo: “Se porto il mio criceto a casa non credo che nessuno lo potrà cacciare o buttare da qualche parte”. Arrivato alla porta del negozio non ci pensai due volte e comprai: il criceto, una gabbietta, una specie di abbeveratoio, un po’ di mangime e qualche sacchettino di paglia secca.

Mi venne a costare una fortuna ma ero certo che ne sarebbe valsa la pena. Presi un grande sacchettino di nylon e ci misi tutto dentro. Non era il massimo per un criceto essere in una gabbia tutta tremante e sobbalzante, ma in qualche modo lo dovevo portare a casa. Chissà quale sarebbe stata la reazione della mamma, ma cosa importava ormai quel che è fatto è fatto.

Notai che papà era tornato a casa, ciò mi dava qualche punto in più. Infatti, lui non si mette subito

a urlare senza fermarsi un attimo, il contrario della mamma. A mio padre piace parlare e capire le ragioni per le quali certa gente fa le cose.

Così presi coraggio e sorridendo entrai in cucina. Notai che tutti stavano mangiando e non mi badarono così feci io la prima mossa: dissi che ero stato in un negozio di animali, a quella parola mia madre alzò la testa. Continuai, dissi di aver visto molti animali, non avevo più saliva in bocca così quasi urlai di averne comprato uno.

Per pochi secondi ci fu un silenzio funereo, che a me parve un'eternità, avrei desiderato che la terra si aprisse e mi inghiottisse.

Mio padre aprì bocca e disse: "Bene, ci fai conoscere il nuovo membro della famiglia?"

"Certo!" urlai e corsi in camera a prendere il mio futuro compagno di stanza. Sprizzavo gioia da ogni poro. Portai il mio animaletto in cucina e lo posai sul tavolo, poi tolsi il telo che ricopriva la sua gabbia.

Mia madre fece una faccia che rimarrà impressa nella mia mente per tutta la vita, mentre mio padre la prese benissimo, anzi era felice anche lui, chissà forse da piccolo aveva voluto un animaletto da compagnia.

Passai l'intera serata a guardare quel minuscolo e simpatico animaletto, decisi di metterlo sull'armadio vicino al mio letto a castello, così mio fratello non avrebbe potuto dargli fastidio e io potevo guardarla quanto volevo.

Devo ancora dire che alla fine alla mia mamma il criceto risultò simpatico e non avemmo più problemi riguardanti l'animaletto: era diventato a tutti gli effetti un membro della nostra famiglia.

Endi Staraj, VI. razred
Pohvaljeni uradak
TOŠ/SEI Bernardo Parentin
Mentorica: Ester Zarli

Un sogno diventato realtà

Ancora due giorni e mia madre tornerà in città dal suo lungo viaggio a Londra. Non sto più nella pelle al pensiero di rivederla, per andare con lei al nuovo centro commerciale di Milano.

Tre mesi fa lei stessa mi aveva promesso che saremmo andate a comperarmi delle scarpette da ballo di seta. Tutto questo grazie alla mia migliore amica Claudia, che mi ha convinto ad iscrivermi ad una famosa scuola di danza classica a Parigi. È il mio sogno nel cassetto fin da quando ero bambina, diventare una ballerina di danza classica famosa, ed ora ho l'occasione che potrebbe cambiare la mia vita.

Quei due giorni di attesa che avrebbero segnato il ritorno di mia madre da Londra, passarono in fretta. Così nel giorno tanto sospirato, mia madre arrivò in taxi dall'aeroporto. Per me fu una grandissima gioia rivederla dopo tutto questo tempo, e appena fu in casa, poggiò i bagagli a terra e andammo subito al centro commerciale.

Le scarpette che volevo erano ancora lì in vetrina che aspettavano solo me. Erano esposte e sfoggiavano tutta la loro bellezza; mi sembrava già di averle tra le mani, quando la mamma sospirando disse che saremmo tornate a prenderle appena la scuola di danza classica avrebbe mandato la conferma della mia ammissione.

In quell'istante mi sentii come se il mondo mi fosse caduto addosso. Cooomeee???? Non era possibile che le mie orecchie avessero sentito quelle parole!!!! Non potevo credere che quella donna lì accanto a me fosse mia madre. Era inconcepibile, mia madre, colei che mi aveva nutrita ed accudita per tutti questi anni, ad un certo punto decide così, di punto in bianco, di farmi

un torto simile! Com' era possibile che si comportasse così? Non la riconoscevo più!

Sapeva che fare la ballerina è stato il mio sogno di sempre, fin da quando ero bambina avevo sognato di danzare sul palcoscenico e far sognare il pubblico. Chi era questa donna che mi stava davanti?

Dopo alcuni interminabili minuti mi sono ripresa dallo shock, mia madre mi guardava come se avesse visto un fantasma. Vedendomi impietrita si è preoccupata e ha iniziato a farmi tantissime domande. Le ho risposto che non avevo niente e siamo tornate a casa.

Nella mia testa continuavano a girare le immagini di quell'orribile momento quando il mondo mi era crollato addosso ed aveva infranto i miei sogni di gloria. Quelle parole che avevano segnato la fine delle mie meravigliose aspirazioni, mi ronzavano nella testa e non mi permettevano di pensare con lucidità.

Tornate a casa, andai subito in camera mia; ero molto delusa dalla decisione di mia madre. Pensavo che stesse scherzando quando in macchina mi disse che ci sarebbero state altre occasioni per avere quelle scarpette di seta. Sul mio letto, con la testa sprofondata nel cuscino, piansi per la disperazione. Piansi molto e quando mi calmai, mi alzai e andai davanti allo specchio. Iniziai a ballare e ad immaginarmi di essere su un palcoscenico con le scarpette di seta. Ad un tratto entrò mia madre e mi interruppe. Io mi buttai di nuovo sul letto e le girai le spalle. Non avevo nessuna voglia di ascoltarla. Si allontanò senza dire una parola, capendo che non era gradita in camera mia. Così mi lasciò da sola in pace. Dopo mezz'ora mi addormentai e per tutto il resto della serata dimenticai quella grande delusione.

La mattina successiva quando mi svegliai, sul tavolino vicino allo specchio in camera mia, c'era la colazione pronta, vicino alla tazza del caffellatte c'era una busta.

Era di mia madre, conteneva dei biglietti per andare a teatro, ovviamente per il balletto, che era

anche il mio preferito: "Il lago dei cigni" di Cajkovskij. C'era anche un biglietto con le sue scuse.

Quando smisi di leggerlo, andai in salotto senza nemmeno toccare la colazione, e lì mia madre iniziò a parlarmi. Il che mi parve una cosa strana. Poco dopo tirò fuori una busta verde. Era da parte della scuola di danza classica di Parigi. Io ero molto sorpresa, non pensavo che i risultati sarebbero arrivati così presto. Mia madre mi porse la busta sigillata e mi disse che comunque vada lei ci sarà sempre, per aiutarmi a realizzare il mio sogno.

Io la abbracciai e poi iniziai ad aprire lentamente la busta. Il cuore mi batteva talmente forte che pareva stesse per esplodere.

Era il momento di scoprire il mio futuro: ho iniziato a leggere la lettera che mi pareva non finisse mai. Arrivata alla fine, ho guardato meglio e ho visto una cosa meravigliosa. C'era scritto che ero stata ammessa alla scuola di danza classica a Parigi.

Mia madre tutta contenta mi prese per mano e mi trascinò in camera dicendomi di vestirmi il più presto possibile. Io avevo già le idee chiare: stavamo per andare di nuovo al centro commerciale. Pochi minuti più tardi eravamo già in macchina e mia madre mi disse che non era stata mai così fiera di me. Sapeva di avere una figlia con tanto talento nella danza classica, ma non sapeva che ero così decisa a realizzare questo mio sogno. Si commosse e accostò per abbracciarmi.

Ecco, pensai, questa era mia madre: gentile, premurosa e molto sensibile.

Quel giorno ricevetti le mie prime adorate scarpette da ballo e, una settimana dopo, ero già a Parigi, pronta per iniziare un nuovo capitolo della mia vita.

Donatella Šimičić, VII. razred
Pohvaljeni uradak
TOŠ/SEI Bernardo Parentin
Mentorica: Ester Zarli

Elogio alle vacanze

Non so a voi, ma a me l'anno scolastico è volato via in un batter d'occhio.

In classe si sentiva la gioia delle vacanze invernali, ma solo io la gioia non l'avevo! Perchè?

Era semplice, nella classe non c'era solo gioia ma c'era anche un pizzico di invidia. Tutto perchè alcuni ragazzi potevano permettersi (con tutti i soldi che avevano) di andare a sciare, e si vantavano di ciò ed io me ne stavo lì seduto a pensare a cosa avrei fatto durante le vacanze invernali.

Petra Babić, 6. e

L'unica cosa che mi è venuta in mente era di stare a casa e lavorare!

E così è stato. Ma comunque ho aiutato i genitori e mi sono anche divertito, ed è stata questa la cosa più bella.

Le vacanze sono finite velocemente, e la scuola è ricominciata giusto quando mio fratello Andrea ha compiuto i 22 anni.

In classe le insegnanti ci hanno chiesto cosa avevamo fatto queste vacanze. Tre alunni hanno risposto che erano rimasti a casa, mentre tutti gli altri si vantavano di essere stati sulla neve, in crociera e da tante altre parti. Io ci sono rimasto un po' male, ma poi mi è passato e ho continuato a vivere con i miei amici, o almeno con chi credevo tali. Dopo due mesi di scuola ho capito che per stare con alcuni di loro bisognava cambiare vita, cioè essi si aspettavano che cambiassi lo stile di vita, il modo di ascoltare musica, non quella che piace a me ma quella moderna che ascoltano loro.

Ma perché?- mi sono chiesto, perché???? Solo per stare con loro e ogni tanto cacciarmi nei guai ??????

Ho gridato: -NOO!!!!!! PERCHÈ FARLO, IO HO LA MIA VITAAAAA, E NON LA LOROOOOOOOO!!!!
- Mi sono innervosito e sono corso via.

Il giorno dopo nessuno parlava con me tranne „lei“, che mi ha chiesto come stavo e se andava tutto bene. Mi ha spiegato che anche lei si è scontrata con questa situazione; io le ho chiesto come ne era uscita. Mi ha risposto che dovevo fare quello che mi diceva di fare il MIO CUORE e non quello che dicevano gli altri; così ho deciso di essere il Michele di sempre.

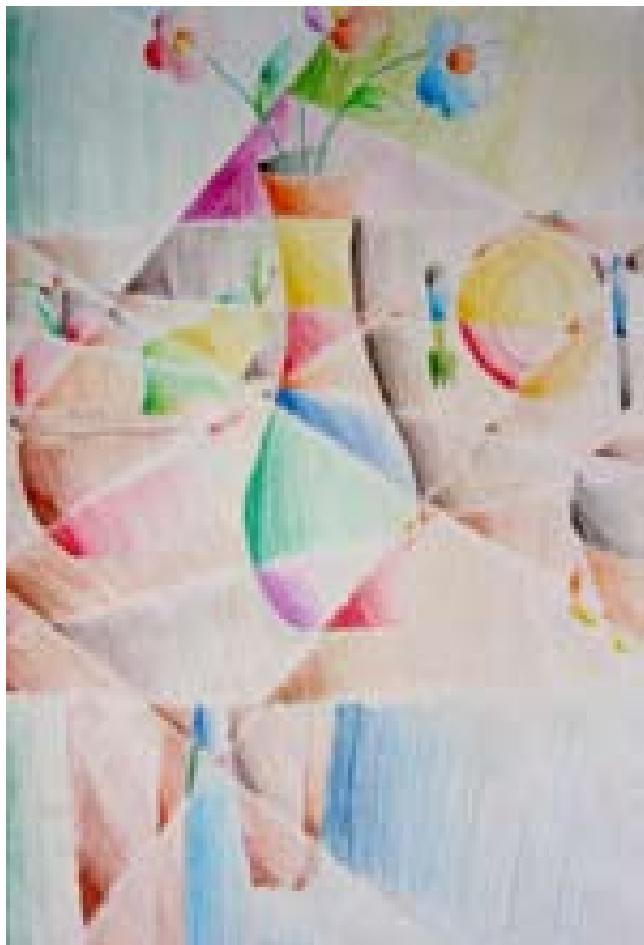
Sono andato avanti fino alle vacanze estive, quella volta non le ho odiate tanto, anzi nemmeno un po'!!!!!!!

Non le odiavo perché sapevo che le avrei trascorse con le persone che amavo.

E secondo me per trascorrere delle vacanze bellissime non serve andare in crociera, ai Caraibi, in Canada... no!

Basta solo essere circondati dalle persone che amiamo e che ci amano.

Michele Škofić VI. razred
Pohvaljeni uradak
TOŠ/SEI Bernardo Parentin
Mentorica: Ester Zarli

Mateo Sirotich, 8. r.

Junaci romantizma, literatura ili nadahnuće?

Što čini pravog junaka? Čini li ga, u toj eri poplave emocija, udaljavanje od takvog svjetonazora ili upravo još dublje zadiranje u već plamteću im dušu? Donosi li im to dubinu, vine li ih u visine? Sjeća li nas na sušna ljeta i sočna proljeća starih ljubavi i davnih uspomena ili su oni junaci i našega doba?

Stružući tek površinu njihove prošlosti, nećemo naći odgovor. Beskrajan je prostor tumačenja. Svaki obris tinte udahnuo im je život, svaki potez pera otisnuo ih u budućnost. Zaslužuju da bar kroz treptaj ugledaju vlastitu slavu u ovom svijetu. Posvetimo im vrijeme, neka njihov posljednji pogled okusi nadu, posvetimo im vrijeme, neka bar jednom osjete sve što im je nekad trebalo, tek prstohvat razumijevanja i podrške bio bi dovoljan da ne budu zapečaćeni u vremenu. Njihova se veličina stvara i dok pišemo o njima i pokušavamo tako isprati svaku neistinu s njihova imena, zadanu od ljudi koji ih ne razumiju, opisujući ih kao plitke, površne likove, kao da im vid ne doseže dublje od pretjerane osjećajnosti, patetike pa i želje za samoubojstvom iz gluposti, hira?! Plitak li je pogled takvih kritičara! Kakav li je to svijet koji ne prepoznaće junake?! Jesu li se rodili u pogrešnom vremenu? Ovo je novo doba, kada razum i osjećaji mogu funkcionirati sjedinjeno! Eto, ni današnje ih vrijeme ne može tumačiti dalje od čudaštva. Razlog tomu suvremeno je pitanje. Možda baš zbog te crte individualnosti u njihovu karakteru koja ih ističe iz sivila ostalog svijeta. Možda to uzrokuje nepredvidivost koja nas osvaja stih kroz stih, ubija i našu tmurnu svakodnevnicu. Spremnost da slijedimo vlastite ideale i kroz trnje vrlina je i hrabrost koju bi trebali upiti kroz te stihove. Jer put kroz trnje vodi do zvijezda. U junacima zapravo progovaraju autorove osude svijeta i

njegovi teški trenuci s kojima se nije mogao nositi. Zato u njihovim dušama nema glume. Njihova je veličina upravo u tome, u toj velikoj rijeci tumačenja i duše koja im je udahnuta; besprekidna je ta rijeka, vrluda. Uska ih i zavojita korita zamčuju u brzini, a daleka je dolina što ih bistri. Toliko je potrebno za njihovo tumačenje, svih tih oštrih zavoja i uskih prolaza koji su im nanijeli neizbrisive rane, i ne daju im predah ni sreću. Svaki je od njih i patetičan, osjeća se i suvišnim i ranjenim od svijeta. Tu je ključ njihove rezignacije. Nitko ne uspijeva sam, tako ni oni nisu pronašli podršku ni razumijevanje, te su se morali povući. Ta kakvim li bi oni moćima raspolagali da je bilo drukčije, da su imali samo ono što su najviše željeli? No, to je valjda ta žrtva koja je morala biti plaćena. Patetika, dragi moji, ne čini njihovu ličnost, to je samo njihovo stanje izazvano tugom, neshvaćanjem i imanjem svega osim jedinog potrebnog za opstanak i sreću. Pokušaji nadomješćivanja toga bježanjem, neuspješni su. Kolika je to neuspješnost ispila njihovu dušu, kap po kap, dok nisu izgubili sve svoje razloge za sreću i naposljetu, za život?! Znali su što je potrebno da zaustavi tu kolotečinu ili je čak i spriječi. Nekada su znali zašto i kako. Razočarenje za razočarenjem tjeralo ih je na raspad. Bijeg u novo trebao je ponuditi nešto bolje od prijašnjih iskustava, zbog čega bi nastavili dalje ne osvrćući se na prošlost. No, kada se ne može osvrnuti ni na što osim na to što si nekad imao, i sadašnjost je teška. Na to što te krasilo, udahnulo ti život, podarilo ti sreću. Na to što ti je bilo sve i bilo je dovoljno. Kako su oni bježali, i vjetar koji je išao ususret njihovom galopu, znao je njihovu priču. I bore na njihovu čelu i dlanovi im znojni i oči koje besciljno lutaju. Jasan im je bio raspad. Ni sunce im nije izašlo da ih obgrli novim danom. Ni noć za predah nije više služila. Ni sretna zvijezda više nije bila putokaz na mir i sreću. Samo junaci tada ostaju dosljedni sebi, ne tražeći opravdanje, žive dalje, ne sluteći što će biti sutra i hoće li sutra uopće doći. Same junake ne može ubiti ništa, osim njih samih. Nailazimo tu na hrabrost

do posljednjeg daha, na njihovu spremnost na sve, jer nemaju što izgubiti. Pobijedili su i nepobjedivo vrijeme i sve gadosti koje im je svijet priredio. Nikada nisu izdali sebe. Je li gorak smijeh na samrti znak vjere da im slijedi bolje ili je to radost pobjedničkog napuštanja ovog svijeta?

Zaslužuju da bar u treptaju ugledaju vlastitu slavu u ovome svijetu. Posvetimo im vrijeme, neka njihov posljednji pogled okusi nadu. Posvetimo im vrijeme, neka bar jednom osjete sve što im je nekad trebalo, tek prstohvat razumijevanja i podrške bio bi dovoljan da ne budu zapečaćeni u vremenu. No, život im nije bio uzaludan, imao je i smisao i svrhu i nadahnuće je mnogima od nas.

Selma Selimović, III. razred
Nagrada Laurus nobilis
Opća gimnazija SŠ Mate Balote, Poreč
Mentorica: Snježana Radetić

Iva Radolović, 6. a

Buđenje

(Nosce te ipsum)

Čula je otkucaje svoga vlastitog srca nekoliko metara od sebe, u aparatu. Na trenutak je pomislila da njeni srce zaista i nije u njoj, jer ga nije osjećala. Nije ga osjećala, kao ni noge, ruke, kosti, mišiće, glavu... Samo bol, intenzivniju i od njenog postojanja, koja joj se razlijevala po tijelu kao otrov. Nije znala gdje je, možda i nije željela znati, ali u tom mračnom hodniku ionako nije bilo ni oznaka ni ikoga koga bi mogla upitati gdje se nalazi. Pusti volan, izletjet ćemo s ceste!, odzvanjalo je u hodniku, odnosno u njenoj napola budnoj svijesti.

Usred mraka pojавilo se njegovo lice. Smiješio se. Pružila je ruku prema njemu, ali nije ga mogla dostići. Odjednom je lice isparilo, a on se našao pokraj nje. Držao ju je za ruku, znala je to, osjećala je njegovu toplinu, njegovu prisutnost. Sjetila se svih trenutaka koje su proveli zajedno: šetnji po parku, početaka filmova u kinu (jer su počeci bili jedini dio filmova koje bi vidjeli), partija šaha koje je izgubila (ali to nije bilo bitno, jer je bila uz njega) i njegovog potajnog namigivanja kada su se nalazili u društvu. Sjetila se sreće koju je napokon uspjela osjetiti kako upravlja njenim životom i kola joj venama zajedno s krv. Nisu imali puno vremena, jedva dva mjeseca. Sada nije znala hoće li ga ikada više uhvatiti za ruku i osjetiti toplinu i prisutnost, vidjeti njegov osmijeh i sjaj u očima. Je li i on imao sreće kao ona? Ili je možda ona još uvijek ovdje, barem napola, zato što ju je sreća ponovno napustila? Ni to nije znala. Sreća nije poštena. Dođe samo na kratko, donese ti nadu, a onda te iznenada napusti i osjetiš se golo i nezaštićeno. Pusti me van!, vrištala je u sebi, želim izaći!

Umjesto da je uspjela izaći iz tog mračnog hodnika, on se iznenada pretvorio u parkiralište. Noć je, 29.svibnja, oko 22 sata. Bila je otišla naći zahod kako bi popravila šminku. Sada se vraćala prema Davorovom automobilu gdje su je čekali Filip, njegov stariji brat Davor i njegova dva prijatelja, koji su bili tako ljubazni da su pristali povesti nju i Filipa do diskoteke, budući da ni jedno od njih još nije imalo vozačku. Dečki su stajali pokraj automobila u zatvorenem krugu, s pognutim glavama. Bilo joj je jasno da se nešto događa. Kroz uzak prostor između Davora i jednog od njegovih prijatelja ugledala je Filipa, koji je na brzinu ušmrkao tanku bijelu liniju.

„Rekao si mi da si prestao!“ rekla je gotovo u plaču. Filip ju je izbezumljeno pogledao.

„Ana...kad si se vratila...?“ promumljao je.

„Zašto si mi lagao?!“ nastavila je uzrujano.

„Ma prestao sam, samo sam sada...“

„Lažljivče!“ prekinula ga je. Filip je stajao ispred nje i izgledao izgubljeno, kao dijete koje ne može pronaći mamu i sada je na rubu plača. Davor i njegovi prijatelji samo su stajali i sve to vrlo ravnodušno gledali, zapravo kao da im ta situacija dosađuje poput neke muhe koja nikako da shvati da postoji nešto što se zove prozor. Na brzinu je izvagala situaciju. Nije željela da ju smatraju smetalom i zatupljenom, dakle morala je prestati s ovom scenom. Nadalje, činilo se da Filip ne želi napustiti taj svijet, što znači da će mu se ona pridružiti. S druge strane, to nije zdravo. Dva naprama jedan. Odlučila je.

„Daj i meni“, rekla je ozbiljno.

„Ne!“ usprotivio se. Prijeko ga je pogledala. „Premlada si, tek ti je šesnaest!“

„Ti si samo godinu dana stariji od mene!“

„Ipak ti ne dam...“, bio je uporan.

„Dobro“, rekla je smirenog, „Onda si više nemamo što reći. Naći ću si prijevoz.“ Okrenula se i otišla. Nije

ju pokušavao zaustaviti, nije čak ništa ni rekao. To ju je najviše boljelo. Otišla je u diskoteku u kojoj je bilo kao u mravinjaku. Približio joj se jedan mladić i započeo razgovor. Kako si, nadam se da se osjećaš jednak dobro kao što izgledaš, jesi za ples? Ne, nije bila ni za što. Ukrivljeno se nasmiješio i pružio joj tableticu. Život je uvijek nudio dvije mogućnosti: da i ne. Ona je najviše voljela onu treću, onu koju je sama morala izmisliti. Ali sada nije imala nikakvu ideju, pa je odluku ostavila za kasnije. Uzela je tableticu i spremila ju u džep.

Diskoteka se najednom ispraznila i ona se opet našla u mračnom hodniku. Sada je shvaćala. Shvaćala je da ju Filip nije htio pustiti u svoj svijet zato što ju je previše volio da bi joj dopustio takvu sudbinu, shvaćala je da ju je pustio da ode jer ga je razočarala. Trebala je nastaviti vrištati, postaviti mu ultimatum, postati razlog zbog kojeg bi se on izvukao, a umjesto toga, i sama je pokleknula pred problemom. Nije ju trebao, ne takvu. Volio ju je onaku kakva je bila prije i nije se trebala pokušati promijeniti. Trebala je ostati ona djevojka koja ga je znala satima slušati, stvarno slušati i prodrijeti u njegovu frekvenciju misli, a jednak tako i otvoriti se pred njim, biti iskrena i pustiti njega da sluša. U današnjem je svijetu mogućnost da pronađete takvu osobu gotovo jednakata tome da sretnete prijatelja, na primjer, u Tanzaniji. Ljude danas zanimaju samo njihove priče, problemi i stavovi, a na ostale obraćaju pozornost samo ako im nešto treba. Zapravo je i ona bila takva, sve do onoga dana... Počela su navirati sjećanja i osjećaji iz prošlosti, koji su pripadali nekoj drugoj njoj. Tuga, potištenost, tjeskoba. Kako opisati tjeskobu? Možda kao biljku kojoj je korijen u želucu, a grane obavijaju srce i stišću ga, polako ga guše. Ta je biljka rasla u njoj dugo, parazitirala u njenom tijelu i umu, a njezini su sokovi u potocima curili kroz njezine oči i slijevali se niz obraze i kapali u nepovrat... I nije bilo nikoga kome bi se mogla povjeriti. Trebala je odmor. Od dužnosti i obveza, ljudi, rutine, pa i od same sebe. Ali od života se ne može uzeti godišnji odmor nakon šest mjeseci, kao

od posla. U životu treba stalno raditi i raditi i nikada ne se ne predavati. Ali tada to nije znala.

Mračni hodnik odjednom se pretvorio u ulicu. Ulicu kojom je šetala prije mjesec dana, dok su ju problemi i osjećaji pratili kao bjesovi Potjeha. Bio je to dan kada je upoznala Filipa. Sjedio je na klupici, a ona nije obraćala pozornost na njega, kao ni na koga drugoga.

„Ej!“, dozvao ju je Filip. Okrenula se, a on joj je rukom dao znak da sjedne pokraj njega. Učinila je to.

„Kamo si krenula, ako smijem pitati?“ začudila ju je njegova izravnost.

„Tražim sreću“, odlučila je biti tajanstvena, a zapravo iskrena. Izgubila sam ju negdje putem. „A ti, što ti ovdje radiš?“

„Čekam da dođe.“

„Tko?“ bio je još tajanstveniji od nje. To joj se svidalo.

„Još ne znam, ali to će biti netko tko će me htjeti saslušati.“ Iznenada je osjetila potrebu čuti njegovu priču.

„Pa, tko čeka, dočeka. Možda je i tvom čekanju došao kraj“, nasmijala se. I on se nasmijao, usnama i očima istovremeno. Imao je lijepo oči. Biljka u njoj polako je počela venuti. Tako je sve započelo.

Započelo i završilo nakon jedva dva mjeseca. One noći u diskoteci, nekoliko sati nakon što su se posvadali. I tada se sjetila onoga popodneva kada su se upoznali, sjetila se koliko ga voli i shvatila da ga ne želi izgubiti. Pošla ga je potražiti. Već je vidjela kako mu se približava, suze joj naviru na oči, on se smije, također u suzama, a onda ju čvrsto zagrli i kaže kako će sve biti u redu. A onda kao da su svi ti prizori najednom svom silom pali na njen želudac, jer kada ga je napokon našla, nije bio sam, naprotiv, bio je u vrlo ugodnom društvu. Najednom se kraj nje stvori jedan

od Davorovih prijatelja i šapne joj na uho: „Slušaj, ovo nije svijet za tebe, okani se toga. Okani se i njega. Vjeruj mi, tako je bolje.“ To ju je još više razbjesnilo. Dokazat će im da nije balavica, da nije nedostojna. Izvadila je tableticu iz džepa i progutala ju, dok joj je srce ludački lupalo. Izbezumljeno se gurala među mnoštvom, osjetila zvuk basa u plućima, toplinu i tijela ljudi oko sebe. Najednom, ona više nije prolazila mnoštvom, nego je mnoštvo prolazilo kroz nju, a ona je bila čista energija, bez materije, ili je možda bila samo jedan atom koji je zajedno sa svim tim ljudima oko nje činio molekulu. Ona je bila dio svijeta i svijet je bio dio nje i ništa joj se loše nije moglo dogoditi. Ugledala je lice mladića koji joj je dao tableticu. Bio je tako nerealan, kao imaginacija, a opet materijalan i smiješio joj se istovremeno prijateljski i zlokobno, ali njoj je bilo bitno samo to da joj se netko kako god smiješi i zato je pošla za njim. Držao ju je za ruku i odveo do vrata diskoteke, izašao je prvi, a ona za njim. Kada je prošla kroz vrata, iznenada se ponovno našla sama u mračnom hodniku, još nesvesna svoga labavog života, ali zato itekako svjesna svojih postupaka. Bila je kukavica, spremna pobjeći od stvarnosti umjesto da se suoči s njom i to ju je odvelo u propast. I ponovno se pitala zašto je to tek sada shvatila. Pusti volan, izletjet ćemo s ceste! Svijest ju je vodila tamo kamo još nije bila spremna otići, ali znala je da mora... Došlo je vrijeme da prestane biti kukavica, da ne bježi od problema, nego da zaigra igru života i hoda rame uz rame sa sudbinom i suoči se s najdubljim strahovima. Došlo je vrijeme da prihvati posljedice svojih postupaka.

Ležala je na parkiralištu ispred diskoteke. Osjećala je beton koji joj je grebao kožu, iako još uvijek nije bila svjesna tijela, a um joj je bio među zvijezdama koje su na nebū igrale kolo. Najednom ju je netko uhvatio oko pasa i podigao. Nije ju to brinulo, ali ipak se pokušala okrenuti da vidi tko ju to nosi. Kada mu je uspjela vidjeti lice, već ju je gurao na zadnje sjedište automobila. Bio je to Filip. Izgledao je čudno, izmoždeno, isprijeno. Htjela

je izaći iz automobila, reći mu neka se gubi, jer ona ga ne treba više, ali nije imala snage, pa je samo ostala sjediti. On joj je sjeo s desna, a jedan od Davorovih prijatelja s lijeva. Davor je upalio automobil i krenuo. Bila je tišina. Mladić, koji je sjedio pokraj nje, odmah je zaspao naslonjen na prozorsko staklo, drugi Davorov prijatelj, koji je sjedio na suvozačkom mjestu, nešto je mumljao sam za sebe, Davor je pokušavao ravno voziti, a Filip je samo sjedio i šutio.

„Lažljivac“, prošaptala je ponovno u suzama, a želja za svadom iznenada je počela kuhati u njenoj utrobi.

„Prestani“, rekao je otresito. Umjesto da joj se ispriča, započeo je prođiku. „Što ti je to trebalo? Možda još nisi svjesna, možda ti se to sve sad čini užasno cool, ali vidjet ćeš... Osjećat ćeš se kao zadnje smeće, a osjećaj krivnje će te izjedati. Stvarno, svaka čast, ovo ti je bio potez godine...“

„Zauustavi auto!“ rekla je malo glasnije; nije namjeravala slušati njegove gluposti. Nitko nije reagirao. „Pusti me van, želim izaći!“, bila je uporna.

„Ne pričaj gluposti, što ćeš sama usred noći na cesti u šumi“, rekao je Filip.

„Ne zanima me, želim van!“ počela je vrištati. I dalje nitko nije reagirao. Nagnula se između dva prednja sjedala i uhvatila volan.

„Jesi ti normalna?!“ viknuo je Davor. Filip ju je pokušavao povući nazad, ali uzalud.

„Zauustavi auto!!!“ i dalje je vrištala.

„Ana, pusti volan, izletjet ćemo s ceste!“ Nastao je opći kaos, svi su vrištali, gurali se, a onda je Davorov prijatelj, koji je sjedio na suvozačkom mjestu, uhvatio njezine ruke i gurnuo ju nazad i u svoj toj zbraci volan se okrenuo i... Gotovo.

Sada je sjedila sama u mračnom hodniku, s osjećajem krivnje o kojem joj je Filip govorio. Dokazala je da je zaista kukavica, ponovno je htjela pobjeći od

istine, zapravo baš zato što je znala da je to što govori Filip istina.

Neke stvari ne shvaćamo dok god ne odlučimo stvarno se posvetiti njihovu otkrivanju. Kao što su liječnici otkrivali antibiotike, kemičari elemente, fizičari zakone prirode, istraživači nove kontinente, arheolozi zapise o prošlosti, astronomi zvijezde...tako svatko treba otkrivati samoga sebe. Treba uživati u svakom trenutku, sretnom i tužnom, ne bježati od života, nego mu se prepustiti, jer u njega zasigurno možemo imati povjerenja. Za razliku od sreće, koja baš i nije prijateljica u koju možemo imati povjerenja. Ona dolazi i odlazi i nema baš nikakvoga smisla tražiti ju, kao ni smisao života. Treba tražiti radost u sitnim stvarima, u trenucima.

Znala je što ju čeka, ali bila je spremna. Bila je spremna na sve, kako bi napokon započela život. Otvorila je oči. Bjelina, bolnička soba, lica njenih roditelja izbezumljenih od sreće, umjesto da se ljute, strka, liječnici, medicinske sestre. Zvuk njenog srca u aparatu i njegovo kucanje u njenim grudima. Ona, neka nova Ana. Vratila se.

Stephanie Stelko, II. razred

Pohvaljen uradak

Opća gimnazija "J. Dobrla" u Pazinu, Poreč

Mentorica: Radmila Lutvica

Carla Marion, 5. r.

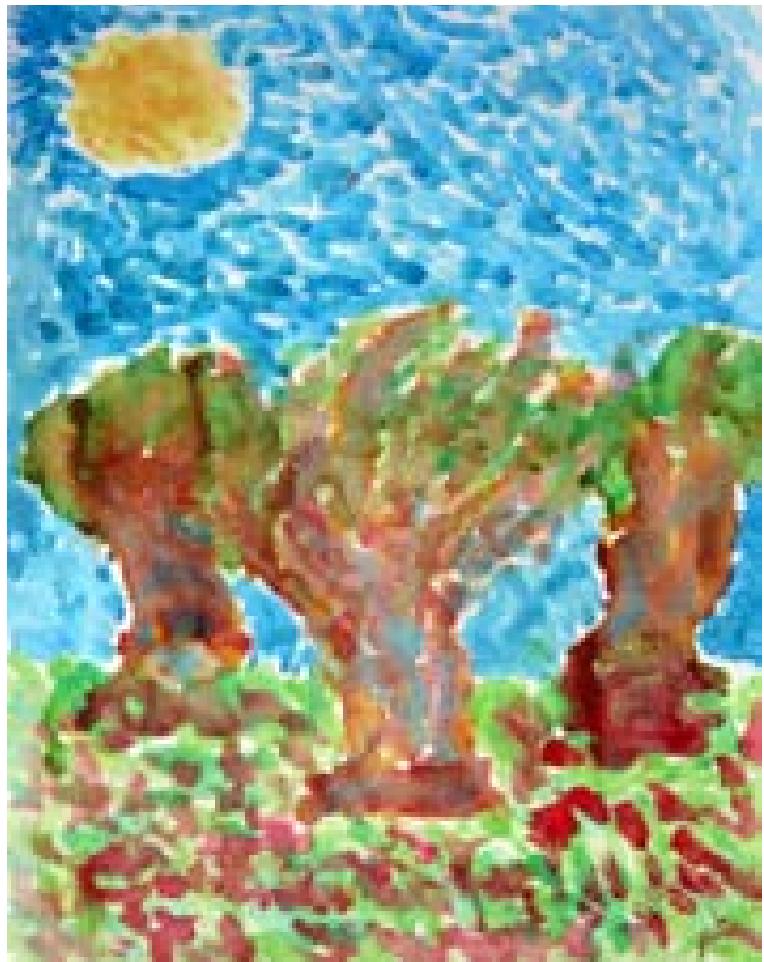
U susret vremenu

Hej, prijatelju! Zar se praviš da me ne vidiš? Ili te neka nova cesta vodi prema smjeru beznadu? Hod ti je tako spor... Trom. Zar su se u te usidrile samo oseke koje smo prošli? Čitam ti iz pogleda... da nešto u redu nije, da se spremaju gromovi i oluje. Voljela bih da ih, kao nekad, zajedno prođemo, ali hod ti ne stižem... ne stižem. Izgleda se promijenio... dopusti mi da koračamo... Zajedno. Zajedno besplodno maštamo. Pričaj o čemu bilo, o gradu, o prolaznicima... o prijateljima. I nemoj da patim gledajući zagonetni drhtaj tvojih usana. Idemo nekamo... nemiri nas gone, savjest i slutnje zaprašuju nam stazu. Stazu stvaranu godinama. Trudim se ne opovrgnuti... da je sve isto. Naši snovi, ti, ja. Ali kao da se čitamo pogledima, kao nikad prije... hrastovi stari šapuću o danima našim, svjetla nam osvjetljavaju istu stranu. Dođi... da maštom ispunimo javu, da otkopamo uspomene i dirnemo nostalгију. Dođi, još nam je plima ostalo, i planine nas zovu... da se popnemo na najviše vrhove... da preplivamo najduže rijeke, da istražimo najdublja mora i popnemo se na svaku krošnju drveta i iskušenje. Da nekad padnemo, nekad se popnemo, a nekad vratimo. Trebam te da koračamo našim snovima, Ti i Ja... zašto mi ne možeš, kao nekada davno, reći kojim putem sada ići? Imali smo tolike ceste, a mi smo birali najljepše... svjetla nam nije nikada ponestajalo, mi nismo imali tunela... dani posuti laticama... nestali s prvim vjetrom... polako, ali sigurno... u melankoliji... zašto smo htjeli ići bržom cestom... stranputice bi nam same došle. Samo slijepе ulice, nakon svakog ugla. Nakon svake duže ulice, staze. Bilo lijepe ili manje lijepe... kojim putem poći? Tada... krenuli bismo s vrhova gora, pa samo skakutali... od uspjeha do uspjeha. Mogli smo biti što smo bili... bez maski, predrasuda... jesu li i tebe umorile te tanke staze i te mreže...? Imaš li još iste snove, ili tih je satira vremena oprala.? Više

padamo, slabije letimo... i zabavljamo se govoreći o našim životima... kao o paradoksima ambicija, iz nesebičnog djetinjstva... i odlazimo... s našeg starog trga... mi, prijatelji... pogledajmo nas sada, sve nas je više, a sve manje!

Paula Senković, 1.razred
Opća gimnazija SŠ Mate Balota, Poreč
Mentorica: Branka Temimović,

Ruben Finderle, 5. r.

Una strana avventura

Starnutii per l'ennesima volta. Ero allergica alla polvere e mi trovavo circondata da vecchi oggetti, da ricordi oramai dimenticati. Stavo curiosando tra le vecchie foto della mia bisnonna, quando trovai un vecchio album di fotografie, consumato dal tempo e anch'esso ricoperto da chissà quanti strati di polvere.

Erano sicuramente moltissimi gli anni che la nonna non ci andava più in soffitta, dato che la piccola finestra era talmente sporca che non lasciava entrare nient'altro che qualche piccolo e pallido fascio di luce. Soffiai sull'album facendo alzare una quantità enorme di polvere che si mise a danzare nell'aria in un valzer delicato e mi fece starnutire per un'infinità di volte.

Quando la polvere tornò finalmente a posarsi da qualche parte, presi uno straccio da uno dei molti scatoloni, spinsi uno dei piccoli mobiletti sotto alla finestra e mi ci arrampicai per provare a pulirla in modo da permettere al sole di illuminare la stanza e poter guardare con attenzione l'album. Iniziai a strofinare energicamente, ma peggiorai solamente la situazione: il vetro era diventato ancor più sporco di prima, offuscato. Arrabbiata fui colpita per l'ennesima volta da un attacco di starnuti ed impacciata com'ero persi l'equilibrio cadendo assieme al mobile. Sbattei la testa, la finestra si aprì ed un vento forte si intrufolò facendo volare tutte le foto sparse sul pavimento. Abile, alzò la pesante copertina del vecchio album ed iniziò a girare in fretta le pagine che emanavano una luce accecante. Proprio questa luce mi fece aprire gli occhi.

Mi guardai intorno stordita e confusa. Mi sembrava di aver dormito per anni. Avevo sete, molta sete e di guardare l'album mi era passata la voglia. Mi doleva la testa e tentai di alzarmi. Gurdandomi un po' intorno, mi chiesi com'era possibile che la soffitta era tutta quanta pulita, le foto erano scomparse, ed anche i mobili e le

scatole, sostituti da cassette di patate e vari ortaggi, da sacchi di farina e chicchi di grano? Non capivo, e la sete continuava ad assillarmi, così guardandomi un'altra volta intorno mi alzai e mi rassettai il vestito.

Il vestito?! Ma da quando io portavo il vestito... e poi... che vestito?! E dove sono finiti i miei pantaloni e la mia comoda maglietta larga?!

Mi guardavo inorridita, e palpavo con le dita quello strano abito, ma il pezzo forte arrivò quando mi accorsi delle strane scarpette nere, laccate che stavo indossando, accompagnate da calze bianche, con fiocchi di pizzo ai bordi. Ora avevo realmente paura. Ero sicuramente impazzita...

Corsi giù per le scale e quello che vidi mi sorprese ancor di più; la casa era fresca, c'era una piccola piantina accanto alla finestra, il tavolo era apparecchiato e si sentiva l'odore dolciastro del latte appena munto... non avevo più paura. Ma era possibile? Ero davvero ritornata al tempo della mia bisnonna, quando lei era giovane? Era un mondo lontano di cui avevo solo sentito parlare ed ora, avevo avuto questa possibilità, il dono di poter vedere ed assaporare la vita dei miei avi...

Uscii sul balcone ed inspirai a pieni polmoni quell'aria tanto diversa, fresca e leggera. Era tutto così strano allora...

Ad un tratto sentii dei passi, molti passi allegri, e delle risate. Mi spaventai e mi nascosi dietro alla porta della camera da letto.

- „Olivia, Olivia dove sei?“ chiamò una voce.

- „Dai su Olivia, vieni!“

- „Ti stiamo aspettando tutti, dobbiamo andare in chiesa!“ gridò divertita un'altra voce.

Beh, certamente non stavano chiamando me, no, non potevo essere io.

Il cuore iniziò a battermi forte e fui avvolta da un velo di sudore freddo. Passai davanti ad un grande specchio e rimasi impietrita quando vidi ciò che

rifletteva; quella non ero io. Mi sentii mancare l'aria e mi accasciai a terra, mentre alcune voci si facevano sempre più prorompenti e vicine.

Inspirai profondamente e mi feci coraggio. Decisi di guardare tutto ciò come un gioco, una fortuna, come lo avevo fatto all'inizio e pregai Dio che una volta finita questa giornata sarei potuta ritornare alla mia realtà. Mi guardai un'ultima volta allo specchio, ero bella, cioè la mia bisnonna era bella, io occupavo solamente il suo corpo, i suoi bei lunghi capelli color nocciola, gli occhi profondi ed il bel viso fresco e grintoso. Finalmente le tre voci ricevettero forma, davanti a me stavano tre splendide ragazze. Mi guardavano con curiosità e con lo sguardo mi spronarono a muovermi poi si girarono e con passo svelto, quasi saltellando, scomparvero all'esterno. Io le seguii. Davanti al cancello c'erano i genitori e un'anziana signora che doveva essere la nonna. L'uomo era alto, robusto, aveva dei baffetti che gli davano un'aria un po' severa, sembrava non fosse di molte parole, però si vedeva subito che i suoi occhi brillavano di vita, che era una persona gentile e premurosa.

Anche la donna doveva essere una persona che viveva appieno la sua vita, era di bassa, snella e sembrava così fragile, era bella e delicata. Proprio quella delicatezza l'avevano ereditata anche le sue figlie. Ricordo che la mia bisnonna mi parlava sempre di come sua madre fosse stata una donna delicata, però quando c'era da lavorare era la prima che si faceva avanti mostrando tanta grinta ed energia che anche il marito di fronte a lei cadeva nell'ombra.

La nonna era vecchia, e nei suoi occhi si poteva scorgere quella scintilla di un qualcosa che le scavava dentro nell'animo non dandole tregua. Avevo la sensazione che da un momento all'altro le sarebbe spuntata la coda biforcuta dietro. Nell'arco della sua vita aveva lavorato molto, come del resto tutta la famiglia ed ora che si ritrovava vecchia e malata, con il marito

che era venuto a mancare, non poteva far altro che borbottare e criticare il lavoro degli altri...

Quando fui loro vicina, la madre mi guardò per un attimo in modo strano ed io ebbi paura perché credetti che avesse capito, però lei non disse niente. La nonna sbuffava, le sorelle canticchiavano, il padre e la madre parlavano e ridevano ed io osservavo quella scena alla quale mai in vita mia avevo assistito.

Raggiungendo la piccola chiesetta nel centro del villaggio, vidi molte altre persone avvicinarsi. Tutti quanti andavano a messa, e non era come al tempo d'oggi, era così diverso. Nell'aria si sentiva quella magica atmosfera di inizio estate. Gli uccellini cinguettavano allegramente, appollaiati sulle due grandi querce. Il loro fruscio dolce, quasi impercettibile, sembrava stesse danzando a ritmo delle allegre voci dei compaesani che con allegria indescrivibile stavano prendendo posto sulle lunghe panche della chiesa. Anche noi entrammo, ed io per tutta quanta la messa, non potei non pensare a ciò a cui avevo assistito, alle sensazioni che avevo provato. La gente un tempo era felice. Anche se lavoravano come bestie sei giorni la settimana, tornando dal lavoro, fischiavano cantavano e scherzavano. La domenica era un giorno santo per loro, giorno di riposo. Non era il riposo al quale pensiamo noi oggi: stare davanti alla televisione, mangiare e dormire, privi di voglia. No. Loro passavano la domenica apprezzando la vita e ringraziando per ciò che avevavno. Ogni luogo, ogni strada o panchina diventavano magici, diventavano perfetti nel momento in qui ci si raggruppavano attorno, ed iniziavano a ballare, cantare a ridere. Avevano poco e dovevano lavorare duramente, però non perdevano mai l'entusiasmo, non dimenticavano mai nemmeno per un istante di apprezzare ciò che avevano di più prezioso; la vita.

Finita la messa, tutti quanti i giovani si radunarono in una piazzetta al lato della chiesa. Una delle sorelle mi trascinò con sé, tenedomi per mano. Un ragazzo iniziò a suonare la fisarmonica, e le note allegre e

frizzanti balzarono dallo strumento. Un altro ragazzo iniziò a battere con le mani, un altro coi piedi, poi vi si unì un'altra fisarmonica, allora una voce iniziò a cantare, seguita da altre che si intrecciavano in un canto melodioso e divertito.

Sorrisi, guardando quello spettacolo che mi ricordava lontanamente la scena di qualche vecchio film, ora mi trovavo là nel bel mezzo di quell'enfasi, di quell'allegria tanto contagiosa che però non riusciva a catturarmi. Mi sembrò di trovarmi imprigionata in quella dimensione da un' eternità, che quasi quasi mi appariva surreale, tanto era diversa dalla mia realtà, dalla mia quotidianità. .

Sedetti su un masso. Guardavo le sorelle ballare, poi una mano energica mi trascinò là in mezzo. Era un ragazzo che ballando come un matto voleva contagiarmi con la sua allegria, farmi divertire, eppure io ero una statua, impietrita e tanto triste. Mi scusai mentre mi guardava dispiaciuto e corsi via.

I polmi stavano per scoppiarmi però io continuavo a correre sempre più veloce. Oltrepassato il bosco, mi ritrovai in una radura, mi buttai sull'erba morbida ed un piacevole odore mi solleticò il naso: la fusione degli svariati profumi dei fiori che ricoprivano la radura colorandola come un'arcobaleno.

Ripresi fiato, ero triste e disperata, e se non trovassi più la strada di casa? Mi calmai e rimasi così per molto tepo, ad ammirare le armoniose nuvole che si rincorreva nel cielo azzurro cambiando forma, colore, dimensione... Pensavo a tutte le cose belle, a tutto ciò che era accaduto prima di ritrovarmi intrappolata là, e sorrisi, poi serena, mi ricordai dell'album che tanto avevo voluto guardare, della soffitta, del colpo alla testa dopo il quale mi ero ritrovata in quest'altra dimensione.

Felice mi alzai ed iniziai a correre verso il villaggio, verso casa, avevo quella scintilla di speranza nel cuore. Sicuramente ritornando là, qualcosa sarebbe successo,

forse sarebbe ricomparso l'album e così mi sarei ritrovata in soffitta, ma nell'anno 2009.

Correndo verso casa, pensavo, e mi sentivo in colpa, forse era ingratitudine quella che stavo mostrando? Però non era così. Ero felice di aver potuto vedere quel mondo tanto diverso, ma anche se era passata solamente mezza giornata, mi sembrava un'eternità. A casa sicuramente mi stavano cercando! Quanto tempo sarà passato in realtà?

Arrivata al portone lo aprii con forza e decisione. Entrai in casa e volli subito correre in soffitta però la madre mi fermò. - „Dove sei stata fino ad adesso? Te ne sei dimeticata che oggi andiamo a ritirare gli abiti?“ La guardai sorpresa poi sorrisi. – „No, eccomi sono pronta...“

Questo era un inconveniente che mi aveva allontanato dal mio tanto atteso ritorno a casa, però ero ugualmente felice di poter assistere anche a questo avvenimento, infatti la nonna mi aveva parlato tanto di come due o tre volte l'anno andavano in città dove la sarta preparava loro dei begli abiti per la domenica ed i giorni di festa. Pur lavorando tutti i giorni la terra, quando andavano a Parenzo sembravano delle vere signore e nessuno avrebbe mai detto che passassero le giornate a fare le contadine.

Andai in cortile, e con lo sguardo cercai la macchina... poi sorrisi squotendo la testa. Quando rialzai lo sguardo non riuscii a credere ai miei occhi; stavo assistendo a ciò che mi raccontava sempre mia nonna. Suo padre stava al centro del cortile, e chiamava: - „Giulia, Giulia mia, vieni qua!“ E qualche secondo dopo ecco apparire timidamente la mula che dirigendosi verso il piccolo carro, gardava il suo padrone con occhi servizievoli e tanto dolci. Il padre sorrise raggiungendola. – „Brava Giulia, brava“ - le disse accarezzandole la testa. Era una cosa tanto bella da vedere, soprattutto perché mi ero creata tutta una

storia nella testa, al racconto della mia bisnonna ed ora avevo modo di vederle, e di vivere quei momenti...

Affascinata dallo spettacolo, non mi ero accorta che dietro a me si erano già radunate la madre e le sorelle, tutte assieme salimmo sul carro. Era una sensazione tanto strana, era divertente, fare il tragitto fino a Parenzo su di un carro trainato da una mula. Però posso anche dire che dopo solo una quindicina di minuti stavo già male, avevo lo stomaco che girava come se stesse facendo la centrifuga.

Giunti a Parenzo, dimenticai tutto quanto il malessere. La città era tanto diversa, non sembrava nemmeno una città, più della metà delle case che io conosco, ancora non c'erano. Ci fermammo vicino al mulino, che era una specie di parcheggio per i buoi. In qualsiasi direzione guardassi c'era qualcosa di nuovo, qualcosa di stupefacente.

Andammo dalla sarta, che ci stava già aspettando coi vestiti pronti, ed erano così carini. Il mio vestito era bianco ed aveva dei piccolissimi delicati fiorellini color albicocca sparsi qua e là. Intorno alla vita c'era un grosso nastro che andava legato dietro in un grande fiocco.

Tornando verso il carro, camminavamo felici, tutti e quattro in fila lasciando gli adulti dietro. Alzando su la testa, verso una delle case, vidi che sul balcone c'erano due pesone. Marito e moglie, lei sottile e di carnagione chiara con i capelli neri raccolti in una crocchia e ci guardava in modo strano quasi spaventata. Mentre il marito che le stava accanto gridava, e sbuffava, pichettandole la spalla con il bastone.

— „Pina, guardale come sono belle! Durante la settimana lavorano come uomini, però quando viene la domenica sono delle vere signore, e che signore...“ - sorrise poi l'uomo.

Le sorelle si guardarono ed iniziarono a ridere tutte in coro. Anch'io mi unii a loro, anche quest'episodio

l'avevo già sentito ed immaginato tante di quelle volte nella mia mente.

Quando fummo a casa, dopo la cena i più vecchi si radunarono per giocare a carte, giù in cortile, altri suonavano e cantavano. Si sentiva l'allegria nell'aria.

Andammo a dormire tardi ed io non riuscii ad addormentarmi. Passai la notte a rotolarmi nel letto e proprio nel momento in cui stavo per prendere sonno, quando i primi raggi del sole, deboli, mi stavano accarezzando il viso, sentii dei rumori diffondersi per la casa. Poi qualcuno irruppe nella stanza facendoci alzare tutte. Ero spaventata. Poi mi ricordai; era lunedì, giorno di lavoro.... In qualche modo riuscii a sgattaiolare verso la soffitta e con mia grande sorpresa, vidi lì l'album, vecchio e ricoperto da chissà quanti strati di polvere, come quando l'avevo trovato.

Il cuore iniziò a battermi forte, e gli occhi mi brillarono, pieni di speranza. Poi una voce tonante iniziò a chiamarmi e fui costretta a tornare giù. Dovevamo incamminarci verso i campi. Avevo preso con me l'album, però durante la lunga camminata verso la campagna con borse e zappe in mano, non avevo avuto l'occasione di tirarlo fuori e vedere se fossi riuscita a tornare,... sempre se avesse funzionato...

Quando arrivammo stanca morta, mi buttai a terra, assetata. Il padre però, lanciandomi un'occhiataccia mi fece alzare e mi consegnò la zappa. Stanca per via della notte passata in bianco e di tutto ciò che mi era successo, avevo a malapena la forza di tenermi in piedi. Mi feci forza e sempre sotto gli occhi severi e vigili del padre, facendo un lungo sospiro, iniziai a lavorare.

Era così faticoso che mi faceva male tutto. Ormai erano ore che mi stavo cuocendo sotto il sole. Gocce di sudore scivolavano veloci lungo il mio viso, ed io stavo per piangere, poi lasciai cadere la zappa a terra, ed andai a bere. Mi guardai le mani, che erano piene di lividi e talmente dolenti che non sarei più riuscita a

prendere la zappa nemmeno se mi avessero frustato. Non ce la facevo più.

Tutto è bene quel che dura poco. Mi ero divertita sì, avevo avuto un 'occasione a dir poco magica, però era il momento di tornare, di tornare alla mia vita, alla mia realtà. E così pensando, con un sorriso, guardai quasi con malinconia tutti quanti loro, che lavoravano felici, neon avevo più paura se avesse funzionato o meno.

Con estrema delicatezza e sicurezza, aprii la dura coperitura dell'album. Poi fui avvolta da una luce accecante. Poi un vento fortissimo, un vortice ed infine il silenzio.

Aprii gli occhi, era tutto finito; mi guardai intorno: ero nella vecchia soffitta. Sorrisi, era proprio quella vecchia soffitta dimenticata e coperta dalla polvere e dal tempo. Felice, detti un'ultima occhiata all'album, mi venne una voglia matta di riaprirlo ma mi trattenni. Era proprio quella curiosità che mi aveva portato a vivere quella fantastica avventura. Lanciai un'ultima occhiata a quell'album che adesso per me rappresentava qualcosa di sacro, qualcosa di vivo e decisi di lasciarlo proprio lì dove l'avevo trovato. Forse qualcun'altro un giorno ci avrebbe curiosato ed avrebbe provato ciò che ho vissuto io.

Alle domande di come e perché di quest'avventura, non potrò mai rispondere, però di una cosa soltanto sono convinta: questo non è stato solo un sogno.

Monika Šuran, III. razred
Srednja talijanska škola Rovinj

Hrvoje Vitković, III razred
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i
odjeću Zabok, K.Š.Gjalskog 5
Mentor: Carmen Bačura Potočić

ZABOK

Svijet u garderobi

Naš idealan susret: livada u proljeće, ležim u travi opijena mirisom cvijeća, na rubu vidokruga pojavljuju se njegove tenisice broj 40, zatim dolaze dva metra žniranaca pa poderane traperice, crna majica i na kraju dvored blistavog osmijeha i iskričav pogled dok mi pruža ruku, ja ustajem i zajedno trčimo prema suncu...

REZ. Sapunica je gotova. Sada stvarnost. Ima neki razlog zbog kojeg se ovaj prizor nikad neće ostvariti.

Dan kao i svaki drugi, jesenski, školski. Vučemo se moje curke i ja kroz školsko predvorje. Dežurnoj učiteljici nametljivo pokazujemo papuče. Kad se dočepamo garderobe, prezut ćemo se natrag u cipele. Tko bi želio papučama unakaziti naš mukotrpno osmišljavan outfit?!

Evo nas u najzanimljivijoj prostoriji škole. Krcata je redovima vješalica, izgubljenim kišobranima, jaknama koje danima ovdje vise, vrećicama i ...sretnim ljubavnim parovima po mračnim kutovima. Sredina je prazna i prostrana, ponekad služi kao arena, pozornica ili modna pista pa njome kroče samo oni samouvjereni. U garderobi vlada ugodan polumrak ispunjen žamorom i pomalo zagušljivim zrakom, vjerojatno zbog činjenice što nema prozora, a svjetlo nekim čudom svako malo ne radi.

Nas tri ne šećemo sredinom, već sjedamo na jednu od klupica uz vješalice pa u zasjedi čekamo žrtve naših malih zajedljivih sijela. U trenucima slabosti ipak priznajemo da je to samo najbolji lijek protiv školskog stresa ili jednostavna ljudska zavist.

Stiže predmet mojih snova. Odnosno, stižu. On i njegova vjerna svita. On i trojica klonova koji oponašaju njegov hod akcijskog junaka, frizuru rock pjevača i govor... to ćemo zanemariti. No, samo on,

original, može svojim ulaskom ispuniti prostoriju i naše razgovore. Uskoro ih okružuju one. Stoje oni tako nasred garderobe dok se mi stupamo s vješalicama i upijamo njihove geste, čitamo s usana i očajnički tražimo neke gafove da se kasnije možemo tješiti ogovaranjem. Da, hlače joj loše stoje, bezvezna majica, previše šminke, trebala je već obnoviti boju, vidi se izrast... Znam da nisu one krive što ja imam previše pjega, prevelike zube, što mi mama ne da obojiti kosu i odjenuti neku zanimljiviju (čitaj izazovnu) odjeću!

Ali ipak ih ne mogu smisliti! Cijelo vrijeme zamišljjam kako će on skrenuti svoj prekrasan pogled prema meni i pozdraviti me, ali... Zvonilo je!

Odjednom je sva garderoba na nogama i svi (otkud li samo izviru) kreću prema izlazu. Svi se guraju, neki trče, navaljuju.

Čekat ćemo da prođe gužva. A onda...

Netko ga je u trku gurnuo. Vidim kako mu se cijelo tijelo iznenada trznulo i hvatam iznenadenost iz njegovih očiju koja se trenutno pretvara u bijes. Naglo hvata tog koji ga je gurnuo za rame. Okreće ga prema sebi. Prijeteća tišina hladno prostruji garderobom dok se svi polako razmiču i prestrojavaju u živi zid. Cure je znatiželja povukla na noge, a ja sam utonula u sigurnost drvene klupe. Užasnuta slutim da slijedi odmazda i odjednom ga više ne prepoznam. Njegovo lice se izobličuje. Prolaze me trnci. Pogled mu zlobno tamni. Šumi mi u ušima. Usta mu se ružno stanjuju u podrugljivo cerenje. Bujica nijemih psovki poleti prema ukočenom nespretnjakoviću koji mi je okrenut leđima. Njegov strah mi tuče u grlu. Čuje se isprva tih, pojedinačno pa sve glasnije i složno: fajt..., fajt..., fajt, fajt!!!

U sljedećoj sekundi dječak leži na podu, on ga nemilosrdno udara nogama po trbuhi, a gladna gomila zdušno navija. Uskoro mu se u nedjelu pridružuju vjerni pratitelji.

Kao u usporenom filmu prelazim pogledom po prisutnim licima i otkrivam da sva izgledaju zastrašujuće isto. Nitko, baš nitko nije navijao za slabijeg, nespretnog dječaka, zgrčenog u suzama na podu, nesvjesnog počinjene greške u koracima. Nitko nije zaštitoj jadnika ili prekinuo cipelarenje. Ta mi je misao ispunila želudac mučninom i ostavila bez zraka. Moram se izvući.

Trčim van i usput susrećem zabrinuta lica učitelja koji žure u garderobu.

Buka jenjava. U noge mi se polako vraća sigurnost. Čudno, razočaranje u isto vrijeme kao da donosi olakšanje. Misli mi zaokuplja bistra spoznaja kako na mojoj proljetnoj livadi više nikad neće biti njega. Ne zato što sam ja možda previše pjegava. Već zbog toga što on nema iskričav pogled i blistav osmijeh.

Tea Jerneić 8.b
Mala nagrada Gjalski, 1. nagrada
OŠ K.Š.Gjalskog, Zabok
Mentorica: Valerija Novak, prof.

Kristina Horvat, 1. d

Saka puca mora znati peči kruh

Vu kesnu jesen dok vani curiju mrzli deži, a veter i zadnji listek trga z grane, vu jenom zagorskom selu male su se hižice stisnule jena k drugoj kak da znaju da je došla jesen i da se treba pripraviti za zimu. Puno je takvih malih hižic vu tem selu, ali samo je vu jenoj najtopleše i najlepše z nje diši. To je hižica moje stare babice.

Gda se otpreju stara teška vrata, dojde se vu lojpicu, desno je mala komorica ki babica spi, a levo je velika soba vu keri moja babica vu krušni peči kuri i finega kruhega peče.

Vu lojpici su stare žrmlje, na njih babica kuruzu melje da bi spekla kruheka. Melje, melje i vrti teške žrmlje več 50 let; saki den jedno te isto od gda je puca bila i za snehu došla. Prej ju je tirala mamica, a pokle svekrva.

Gda je došla vu hižu morala je prevzeti vse teške posle ak je htela biti dobra sneha.

Dok je bila mlada, živilo se drugač. Puce su morale puno tega znati pre nek su se ženile. Ni jena puca ni išla vu svekrvinu hižu dok ni znala prati veš, kuhati, mljeti na žrmlje i kruh peči. Kruha ni bilo za kupiti na sakem vuglu, kak je to danes. Vu denešnje vreme ima kruha sake fele: črnega, belega, kuruznega, kolačov, gibanic i sega drugega.

A negda?! Mlada sneha se je morala rano stati, kuruzu naružiti i zamljeti, kruha speči za celu familiju.

Tak jejen den došla mlada puca (suseda) k mojoj babici pa joj se štela pofaliti kak se bu ona ženila. Pucka je bila lepa, saka čast, lepo zrihtana, našminkana, visoke

pete, mini šosek, a frizura kak na filmu. Dojde ona babici, a babica mesi kruh.

- Babica, kaj to delate? – pita ju, a babica joj odgovori:

- Pa kaj ne vidiš da mesim kruh, kaj to še nisi videla?-

Pucka samo zafrkne z nosom i skrene spomenke, ali je babica še delj pitala.

- Čuj, pucica, ti bi se ženila, a ne znaš kak se peče kruh, kak se veš pere? -

Pucka ju malo gledi, pa počne babici tumačiti:

- Čujte, babica, denes to puca ne mora znati, sega je za kupiti vu dučanu, a veš pere veš-mašina.-

Babica se prekriži, sklopi roke i pogleda prema raspelu, pa veli:

- Božek moj, Božek moj, pa kam to ide; ta nešnja mladež baš niš ne razme!-

Hižica še furt tam stoji, z dimnjaka se polefko kadi, a moja babica po tiho Boga moli da se preveč svet ne zmeni.

Vu zagorskem kraju spet je zadežđalo, a veter fijuće oko hižice i kak da bi štel čez zaprta okna nutra poluknuti. Hižica stoji ali se z dimnjaka ne kadi, a babice več moje dogo ni.

A svet se zmenil, se je drugač postalo..., a i Bog ni posluhnul molitve moje babice.

Hižica stoji, stoji ni vetra ni dežđa se ne boji... i seča nas na jeno staro vreme kaj ga več dogo ni.

Tea Jurinčić, 8. razred
Mala nagrada Gjalski, 2. nagrada
OŠ Antuna Mihanovića, Klanjec
Mentorica: Verica Havrle

Kak je zginula pucka

I KAK SE DOGODILA POPLAVA H PODRUMU

Jemput, kad sem bila mala i imela sam četiri lieta, rekla sam mame da idem k babici. A več je bila noč. I ja sem same prešla. I te ne k babici, nek k tece. Ja sem same išla i te po trde kmice, još k tomu po kuruze. Nakon deset minut došla sam do ljese. Ja sem ropala i ropala dok niesem zbudila tecu tera je več trde spala.

Kad je mama vidla da me dug cajt nie, zvala je babicu da moram iti dime spat. Babica je velji da me denešnji dien ni vidla.

Sad je nastala strka i frka. Svi su se brže razvrstali; mama, tata, babica, dedek i bracek ž njimi.

Tata i bracek su me iskali pri susedi Veri, mama i babica pri druge susede, a dedek na tavanu pri mene, pri susedu i pri sebe.

Dok su oni mene s tuljikem strahem iskalji, ja sem liepe pri tece jela makarone. Nasnubila sem ju kaj se je s postelje zdigla i išla mi te kuhat, jer sam joj rekla da denešnji dien ni doma nišče nič skuhal i da mi se kmiči od glada.

Kad sem se poštene najela, nazvale sme mamu tera je s plačem došla pome. Dok je ona po puti blebetala da me je mogla ciganica hkrasti, ja sem več trde spala.

Tak vam je, ljudi moji dragi, završila potraga po selu, ali još nije kraj.....

Mam druge jutre sem išla babici na čuvanje. Kad sem je se skupa snočka diele h tak veliku brigu, prešla sem v podrum i štiela sem dedeku natočiti kupicu vina da ga malo h dobrovoljim. Kad je kupica bila puna, štiela sem zaprijeti pipu, alji mi se zacvikale. Ja sem zapirala

i zapirala, a vine je same tekle. Vine je tekle dok mi nje bile do trbuha.

Kad su me otkrili h podrumu, nastal je tuliki krič kak da ciele sele gori. Si su brže počeli grabiti vine i nalievati ga nazaj h bačve, a ja sem se tak smejala kaj mi je skore nestale zraka.

MATEJA TKALČEVIĆ, 5.a

Mala nagrada Gjalski, 3.nagrada

OŠ Bedekovčina

Mentorica: Marija Škoko

Sara Loina 5. d

Matematička dilema

Biti dobar učenik, pomoći roditeljima u kući, odrastati bez previše buntovnosti vrline su za koje će stariji reći da na takvim mladim ljudima svijet ostaje. Dakle svijet ostaje na meni. Preuzimam odgovornosti za takav odabir i dobro se osjećam kad svjedodžba zablista peticama, kuća čistoćom i kad svoju prijateljicu zbog krive grimase ne tužim.

Puno lošije se osjećam kad baš tu nesretnu matematiku na kraju godine ne mogu podići na ocjenu izvrsnosti. Pokušavam pronaći opravdanje. Ne pomaže mi mамиno uvjeravanje da samo malo više treba vježbati. I dok u stanci matematičkog vježbanja pogled odluta na ekran televizora ostajem začuđena. Profesore odvode u pritvore na ispitivanje radi prodavanja ispita. Ne osudim se čak ni glasno pitati za pojašnjenje svoje roditelje zašto i kako se ispiti mogu kupiti. Mislim, znanje nije zato da se dobije dobra ocjena već da bi se znalo. Kako ћu se moći koristiti mobitelom ako ne poznam brojke, ne znam pisati ili izračunati da mi novčani bonus ide kraju?

Pitam se tko je kriv? Zašto privode profesore? Zašto ne kazne one koji su ih na to naveli!? Kako se osjećaju oni kojima pišu ocjene, a nisu učili. Da li i na njima svijet može ostati?

Ako novac postane zakon i cilj našeg života, ne vidim smisao življenja. Tko će platiti sunčevu zraku na dozreлом zrnu grožđa, kako ćemo platiti vjetar za ljepotu osvježenja u ljetnim vrućinama? Koliko košta strahopoštovanje koje pokazujemo prema starijima, a koliko njihova ljubav i trud koji su uložili u nas?

Puno nas stvari okružuje koje nemaju cijenu. Samo ih moramo koristiti. Razum nas mora voditi. Razum i rad. Ako pomnožimo te dvije kategorije dobivamo rezultat baš onakav kakav i ja u matematici.

I zar su smisao života matematički proračuni?
Žalosna sam ako već sada moram gledati, slušati i živjeti
matematički. Sretna sam što imam divne roditelje i
svoj VI b razred. Neizmjerno ih volim i radujem se
svakom novom jutru.

Tu, vjerujte mi na časnu riječ nema matematičke
dileme.

Helena Martinuš, 6.r
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ Franje Horvata Kiša Lobor
Voditelj: Savo Malobabić

Tea Jerneić, 8. b

Pločica

Nekad davno, kad je moja baka bila učenica... Tako, eto nameće mi se odmah rečenica koja me vodi u prošlost. Kao da čitam bajku. Ne bilo koju bajku, već bajku iz bakinog djetinjstva. (Za baku ovo što će vam ispričati nije bajka, ali za mene jest.)

Upravo sada razmišljjam kako me riječi nekad davno mogu prenijeti u za mene daleku prošlost. Zašto samo za mene? Baki se sigurno ne čini ta prošlost dalekom jer ona govori da su se godine pretvorile u trenutke koji lete strelovitom brzinom. Meni je to nepojmljivo zato jer mi se dan često pretvara u godinu, a ja tako želim biti starija. Jer tada će moći nositi visoke potpetice kao moja baka. Jer tada će moći...

Vratimo se opet onim riječima s početka. Nekad davno, kad je moja baka išla u školu, imala je platnenu torbu koju je sašila njena majka. Majčine ruke su je ukrasile vezom. Bila je to lijepa torba koja bi i danas mogla prošetati modnim pistama. Tada baka nije bila ponosna na nju jer su neki učenici imali modernije torbe. U torbi je nosila spužvicu, pločicu, kredu ili kamenić te početnicu i računicu. Vrlo često je za kišnih dana grčevito stezala torbu u naručju skrivajući je od kiše da ne promoći početnica i računica. Morala je dobro čuvati torbu i od udarca jer je u njoj bila pločica. Sigurno se pitate što je pločica. Neki dan nam je učiteljica u školi pokazala nekakve ostatke pločice. U meni je nešto zaigralo. Ja sam vidjela čitavu pločicu. Ja je imam, odnosno moja je baka ima. Koliko ponosa u mom srcu! Moji prijatelji gledaju ostatke pločice, a ja znam već mnogo godina kako ona izgleda. Na njoj je moja baka pisala prva slova i brojka. Pisala i brisala.

Ljetos je k meni došla baka. Ona je posebna baka. Ponekad zamorna, ali zna pričati o svom djetinjstvu. I o pločici. Meni nikad ne dosadi priča o pločici. „Mala je i crna, s jedne strne iscrtana crtama, a s druge

kvadratićima. Pločica za pisanje i računanje. Spužvica za brisanje. Pišeš i brišeš“ priča moja baka. „Bako, kako ste onda ponavljali ono što ste trebali naučiti?“ pitam sva smetena. „E, moje dijete ponavljanja nije bilo. Moralo se pamtiti što je učitelj govorio. Tko je dobro pamtio, bio je i najbolji učenik. Lako je tebi danas. Ti imaš bilježnice, knjige pa i računalo.“ Stvarno nam je lakše. Pokušala sam pisati po pločici. Teško! Pišeš i brišeš! Možeš na njoj vježbati, ali ono što zapišeš ne možeš ponoviti kao kad listaš bilježnicu. I pitam se kako su od tih učenika koji su umjesto bilježnice imali pločicu postali veliki ljudi, znanstvenici, književnici.

Pločica me inspirira. Ona mi je poticaj da učinim više. Znam da se moja baka, dok je živa, ne želi odvojiti od pločice. Čuva je kao relikviju. Ja se ipak nadam da će je naslijediti kad se ona preseli u vječnost. Bit će mi draga spomena na nju.

Doris Herak, 6. r.
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ A. Mihanovića Petrovsko
Voditeljica: Marija Bolšec

Ferje

Znova je počela škola! Sake jutre se moram rane zbuditi i h školu iti. Moram se pune vučiti, pune domaćih zadač napraviti i kaj je najgorše, moram teste pisati. Žalosna sam zato kaj pak moram bežati na fiskulture i to čak jen kilometer kaj se zapušem kak pura. Kaj da vam velim, mam pune brig!

A da se same zmislim kak mi je bile liepe z moju babicu ma morju! Mamek i tatek skore cele lete delaju pa me zato babica pelja na Pag.

Moja babica je šus babica. Kaj to znači? To znači da je fest kuražna, jaka, fletna i jake smešna. H lice sakome poveda se kaj mu ma reči, sama sve dela i furt se z menuj zafrkava. A kak to zgledi gda sme nas dvije na morju, povedala bum vam zde.

Na morju sam kak trut sake jutre spala bar do devete vure. Poklje fruštuka smo babica i ja išle na plac. Sele smo si na bicikline i tirale. Babica je na placu samo špotala kak je vse jake skupe. Ja sam tam vse štela, ali babica ma malu penziju pa mi je rekla da nema penez. Na kraju mi je kupila dva paradajza i friške domaće smokve i rekla da moram biti srečna kaj sam i to dobila.

A kakvi su tek bili smehi da smo se babica i ja otpravile na plažu! Ona se je oblekla kak Čehinja. Na se je dela starinski kupaći kostim, bermude i pleteni škrnlak. Ja sam joj se jako smejalna, ali to se nju baš i nije preveč dotikavljalo.

Na plažu mi je babica furt nosila gablec h cekeru: komad pohanog čučeka, jen paradajz i pol litra soka, al ne fante ni kole nek onoga kaj se z voduj zmeša.. Si su nas gledeli kak jemo i pijemo i sline su im curele.

Poklje gableca smo se šle kupat. Moja babica ne zna plivati i same se h pličaku namače i z rukami lamače.

Gda sam ja štela skakati na glavu, babica je hude kričala kak bedasta pa su se Čehi kaj su okolo ležali na ručnikima jake smejali. A moja babica je samo bila strahu za me kaj se ne bi httopila.

Gda nam je celoga toga cirkusa na plaži bilo dosta, prešle smo dima, tj. h naš apartman. Tam smo, kak je red, prvo išle večerat pak se tuširat i spat.

Meni je bile jake liepe z moju babicu na morju jer je ona prava legenda. Žal mi je kaj je lete tek berze prešle, ali zasigurno znam da bu i ove školske lete odhajalo takaj. Veliju da pokle deža dolazi sonce pak bu pokle školskih brig znoveč začelo moje lubleno ferje.

Tena Križnik, 6.a
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ Krapinske Toplice
Voditeljica: Sonja Kuštan, prof.

Ana Lihter 6. d

Alojzije Stepinac - Moć molitve

18. rujan 1946

U pritvoru sam. Moleći jutros, čuo sam kako kucanje i lupanje. Sišao sam pogledati što se događa i naišao na policajce. Protiv mene je podignuta optužnica. Vatikan me obavijestio, no odlučio sam ostati u Hrvatskoj.

11.listopad 1946.

Cijeli ovaj proces donio je odluku da sam kriv po svim točkama optužnice.

19. listopad 1946.

Nalazim se u Lepoglavi. Bože, što se to događa? Božju su kuću pretvorili u zatvor. Potpuno sam odijeljen od drugih. Samoća. Ali imam Tebe, Bože, Tebe koji mi snagu i vjeru daješ.

Ćelija do moje pretvorena je u kapelicu. Bože, sada Ti mogu služiti, služiti vjerno. Bio sam u šetnji.

Posjetila me sestra. O, kako je dobra. Donosi mi knjige i odjeću, tješi me...

Bože, pišem propovijedi, molim Te da se sačuvaju i dođu do vjernika da i oni žive po svetoj riječi Tvojoj. Oprosti, Bože, progoniteljima Crkve jer ne znaju što čine. Oprosti im rasne i vjerske diskriminacije jer nisu svjesni toga što rade. Amen.

22. siječanj 1947.

Posjetila me majka. Nježne, tople, blage ruke pomilovale su me kao kad sam bio malen. Iz očiju joj sjaji dobrota, ljubav i vjera. Suze su joj tekle niz lice, a obrazi sjali od sreće. O, kako je radosna bila. I ja,

Bože, i ja sam bio radostan. Srcem je tekla toplina,a u očima iskre su sjale. Zagrljaj, bio je to istinski zagrljaj pun nade.

Bože, hvala Ti na ovom susretu ljubavi.

Danas sam šetao. Šetao i razmišljao. Kamo ide ovaj svijet?! Zašto rasne diskriminacije? Katolička crkva ne poznaje razliku između vladara u palači i siromaha.

Plahi me vjetar rashlađuje, ptice cvrkuću, no meni misli po glavi samo lete i lete. Zašto, Bože? Pa mi smo svi jedno. Mi smo djelo ruku Tvojih, srca Tvoga. Usadi im, Bože, vjeru i oprosti im. Amen.

Filip Basa, 5. c

Kruna trnova oko srca je isprepletena. Majka je preminula. Tješi me jedno, Bože. Znam da je sigurna. U rukama je Tvojim.

Posjetila me sestra. Toplina joj je iz očiju sjala, dobrota licem njenim žarila. Tuguje za majkom, tugujemo zajedno... Molim za nju, molim se Tebi.

Čuvaj, Bože, svijet ovaj. Čuvaj svojih ruku djelo.

5. prosinac 1951.

Sreća je u očima mojim. Pušten sam iz zatvora. Sada sam u Krašiću kod župnika. Mogu posjetiti majčin grob, ostaviti joj cvijeće jer ona je cvijet života moga.

17. ožujak 1952.

Bože, sretan sam. Čitam, molim, pišem, služim Ti. Priroda me Tvoja sretnim čini, ptice Tvoje – pjesme pjevaju, a cvijeće Tvoje – poljane krasi. U srcu sreća vlada, u očima sunca je sjaj.

22. svibanj 1953.

Bolest je sve jača. Osjećam da će uskoro doći k Tebi. Bože, molim te još jednom da oprostiš progoniteljima Crkve. Budi uz njih. Ne znaju što rade.

Bože, sluga sam Tvoj. Vjerujem Ti i ljubim Te. Amen.

Marta Kurešić, 8. razred
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
Osnovna škola Marija Bistrica
Voditeljica: Anita Klemar

Racice na štriku

Dok je moj tata imel šest lijet, delal je svakakve gluposti. Jenu od njih bum vam ispri povijedala!

Moja baka imela je male racice koje je je moj ded kupil na sajmu. Bile ih je sedem. Voljele su se trackati po blatu, skakati po vode i hoditi po štale. Moj ih je tata obožaval, cijele dane je letel za njimi. Hranil ih je, pojil ih je, se dok mu jen dan nije na pamet pala „fantastična“ ideja.

Racice su bile zmazane i pune blata pa ih je moj tata odlučil okupati. Donesel je v kanti mrzle vode, sapuna i počel ih je prati. Kad ih je opral, dobro ih je ožmeknul i obesil na štrik za krila da se posušiju. Baka je došla pred večer da ih pospravi, ali racica nije bile. Pitala je tatu gde su, a on joj je sav radosten, misleći da je napravil neke dobro i da bu ga baka zate nagradila, rekel da se upravo sušiju. Kad ih je baka vidila na štriku, obješene na štriku, poredane od najmenše do najvekše, zela je šibu i natukla ga.

Od pokle, čim vidi race tera ih od sebe, a i kad se najdeju na stolu, baš mu nejdeju v tek, jer se furt seti bote koje je dobil!

Natalija Ilčić, 6.r.
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ Konjčina
Voditeljica: Monika Miholić

Pepeljuga dan

Subota - dan "odmora". Više puta pomislim da priča o Pepeljugi i nije baš bajka. Radim, crnčim, mučim se cijele dane, pogotovo subotom.

Braća su ostala kod tete, tatu su zvali s posla i neće ga biti cijeli dan. Uživat će. To će biti dan ljenčarenja. Izležavam se u krevetu i planiram to cijeli dan. U tom trenutku zazvoni telefon. Tražim taj nesretni telefon za kojeg, kad tata vidi da telefoniram, kaže da će mi ga zavezati za ruku. Pomislih: Ili je Karla ili Lea. Dogovorit ćemo ludi dan. Ludo ćemo se provoditi. Tata je čudom stigao prvi do telefona. Valjda imam loš dan, ali kud baš subota?!

Nakon nekoliko trenutaka začuje se tatin gromoglasni usklik: "Juhuuu, danas ne trebam na posao!" Znala sam, čim sam to čula, da već ima plan za mene. Taj "čovjek" stvarno zna biti naporan. "Petra, nemoj bosa hodati! Petra, slušaj baku! Petra, gasi kompjutor... Petra ovo, Petra ono, sve mi već to ide na živce. Sve bih to podnijela da me samo jedan dan puste na miru.

Znala sam da mi slijedi ili metla ili grablje, ovisno što se tom "genijalcu" danas usnulo, što opet trebamo danas počistiti.

Prošli smo tjedan pograbljali svo lišće, novo nije palo pošto je zima. Ne znam, ali on uvijek ima neku novu ideju, često gleda i poljoprivrednu emisiju. Možda je tamo nešto načuo. Često me pita, kad se bunim oko nekog posla, zašto kovač ima kliješta. Ja kažem da ne znam (iako mi je već 100 puta rekao), a on mi ponosno odgovara - da ne ide rukama u vatru. Ako niste shvatili, on je kovač, a ja kliješta. Nakon desetak minuta začuje se iz dnevne sobe: "Petraaaa, imaš puno zadaće?" Razmišljam i mislim da bih se mogla izvući. Ionako

moram učiti prirodu, engleski i povijest. Odgovorim: "Da, tata, imam puno zadaće."

Došao je u moju sobu, pogladio me po glavici nekako milo i rekao: "Jadno moje dijete, ti stalno učiš, a ja sam planirao, pošto nema malih "dosadnjakovića", na kupanje u Stubičke Toplice. Ti, dijete, uči, a kad naučiš, posiši kuću. Pošto ti ne možeš, idem onda ja sam. Kad se vratim, objesit ćemo zavjese koje ćeš ti staviti prati. Ti si velika cura."

Katastrofa! Baš kad sam mislila da će se izvući, gadno sam se uvalila u nevolje.

Nemam više vremena za pisanje. Moram ići nešto naučiti, tata će se za nekoliko sati vratiti, a onda moramo objesiti zavjese.

Lagala sam. Tko mi je kriv kad ne znam lagati u pravo vrijeme? Takav je život nas Pepeljuga.

Petra Pavlić, 7.c
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
Osnovna škola Oroslavje
Voditeljica: Nataša Čičko

Mirko Gašparić, 5. c

Čudni su putovi ljubavni!

Ljubav. Hmmmm... Tih nekoliko slova može te nasmijati, razveseliti, ali i rasplakati.

Zašto svi govore da su u mojoj dobi ljubavi prolazne i da su to samo

„faze“? Odrasli ne znaju što osjećamo, makar su to i sami prošli. Smatraju da smo premali da nekoga volimo...

Moja je ljubavna situacija vrlo složena. Nisam ga vidjela tri mjeseca, a još je duboko urezan u moje srce. Ne žalim što sam ga upoznala. Upravo suprotno. Znam, nije za mene. Nikome se ne svida. Valjda zbog metala, crnine i ubojita pogleda. Ispod svega toga je ipak toplo srce i dobra duša. Svi me osuđuju: „Pa kud baš njega??“ Gledam, stojim i ne shvaćam! Tko ste vi da mi sudite?! Svatko ima pravo na vlastiti izbor, a on je moj. Zar se pravite, ili stvarno ne kužite da ne možete birati umjesto mene?! Nitko nije ja! Bit ljubavi je - voljeti nesavršenu osobu savršeno, a ne savršenu osobu nesavršeno!

Živimo u svijetu tolerancije i jednakosti ljudi, a ipak ga gledate čudno i ispod oka. Gdje je tu pravda? Uostalom... Nije me briga za druge i za njihovo mišljenje o meni ili njemu. Neka misle što god žele. Mojim osjećajima ne mogu vladati. Važno je da sam sretna, a je li on u crnom ili ne, to je sporedna stvar. To je moj život o kojem odlučujem ja. Za sve krive ili prave odluke sama ću snositi posljedice.

Kludija Petrinić, 7.b
Mala nagrada Gjalski, pohvaljeni rad
OŠ Zlatar Bistrica
Mentorica: Jasna Jakopec

Zebra

Mirko Mirko, predsjednik lovačkog društva Husta, nekako je uspio nabaviti zebre. I to ne one obične po kojima se gazi sigurno preko ceste, nego prave pravcate afričke crnobijele konje. Njih je pustio, uz ostalu divljač, u novo lovište najmodernijeg tipa, ogradieno ogradom kako skupe životinje ne bi previše namučile lovce. Mirkovi kolege iz kluba ljubitelja divljači vrlo su se uzbudili kad im je pokazao slike zebara, naime onih konjevitih, a ne onih po kojima se gazi, pa su tome nazdravili rakijom. Dva-tri puta. Do četiri. Dobro, najviše šest. Tada su, radosni i crveni, krenuli u boj.

Mirko ih je pustio da idu. Nem se ja po grmužinju vljekel. Ja bum liepe počakal dok ga oni splašiju, i kad skoči sim na čistinu – jer nema kam drugam... Juuj... Iz šume se oglasila Štefekova zviždaljka za vabljene patki kojom je on vabio sve živo i neživo. Nakon toga - paljba. Rafalna. Pak je čoravi Dragec videl da se neke pomeknule, pak z oniem starem automatem šaresa po huste. Same da nekomu neke ne napravi. Najbolje da još i Joža počne strijeljati z zolju za vepre. Uokolo se rastrčala nedorasla lanad, ali to lovce ne zanima. Sad je trofej prugasti konj.

Mirku Mirku čekanje pomalo dojadi, ali pomisao na hodanje bila mu je još mrskija. Sjedne na livadu i zgnjeći jednog nesretnog cvrčka. Pripali cigaretu. Potegne rakije iz flašice za prvu pomoć. Ne žuri mu se. Im sem ja h Afrike potamanil takvih konjof stuo. Ma koj stuo, hiljadu! Imaju črnci grdu vuolju gda se te konje farbaju. A kuljike im koštaju, mogel sam ja kakvuga konja tak pofarbatи, same koj ih tu h okolice više niti nije. Opet hici. Netko viće u daljini : „Dej ga, dej ga, Dragec, tu je! Kak de, tu lieve! Druge lieve, Joža! Imaš ga! Vraža živina, odee...“

U inače neprobojnoj ogradi lovišta, životinje su pronašle rupu na mjestu gdje se od muke srušio

Josipa Gregorina, IV
razred
Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i
odjeću Zabok, K. Š.
Gjalskog 5
Mentor: Nikola
Sinković

kesteni i otišle u slobodu, gdje ih je na kraju pregazio auto (svaku drugi) jer nisu htjeli ići preko ceste po zebri. No, Mirko to nije znao. On pomisli da se zvijeri kreću prema njemu. Šuš, šuš... Ugleda bljesak bijelog u sjeni. Vrak neće vun. Nič zate, za moju duplenku nije to male grajnja nič. On nacilja. Ruke su mu se malo tresle od rakije, pa Mirko, kao uvijek, zažmiri prije opaljivanja. Oružje se propne, a zvijer padne. Mirko radosno potrči do svoje mete, pa žalosno stane. Pod bukvom je na trbuhu ležao čoravi Dragec koji se iza iste bukve olakšavao. Ma kvragu, pomisli predsjednik lovačkog društva dok se brzo, ali tiho udaljavao, pak ja. Prve prošli mesec Zdravek, a sad Dragec. Vraža živina, se bu nas potamanila.

Andrija Jurki, 4.r, Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 1. nagrada, Srednja škola Zlatar, mentor: prof. Ljerka Gajski

Ivan Šaban, III razred
Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i
odjeću Zabok,
K.Š.Gjalskog 5
Mentor: Sonja Vuk

Cirkuska točka

Odabirem pjesmu, stisnem Play ; slušam...Osjećam kao da...Glumim u Burtonovom filmu.Vozim se na onom vrtuljku s konjićima, a ogromni “candy canes” plešu oko mene i vrte se u psihodeličnom ritmu.

Nisu samo crveno-bijeli; svakakvih su boja; hipnotiziraju me. Moj konj ide gore- dolje vrteći se u krug; on je nepokretan, a ja želim otići, ali ne mogu...

Oko mene su rešetke; oko cijelog vrtuljka su rešetke i ptice bez očiju pjevuše i bespomoćno se zaletavaju u olovne rešetke pa opet lete natrag, k meni. Sjedaju mi na ramena i ruku koju sam ispružila poput Snjeguljice, ja i dalje jašem ukrug ukrug ukrug ukrug gore-dolje gore-dolje gore-dolje.

Ljudi lutke gledaju u mene dok se vrtim gore- dolje i vidim mačku, ne bilo koju, to je “Cheshire cat” koja se ceri i ceri i ceri.

Ona nestaje, a ostaje osmijeh... i on postupno bliјedi, a ja zatvaram oči i znam da će vječno ostati na vrtuljku i ići gore-dolje gore-dolje ukrug ukrug ukrug i slušati bubnjeve i puhačke instrumente i cijeli bezglavi orkestar koji se, zajedno sa mnom, vrti ukrug, na vrtuljku, dok se ljudi lutke njišu u ritmu i prilaze sve bliže.

No, tu su rešetke i ne mogu do mene, uostalom ptice me štite,a ja sam samo cirkuska točka.

Nikolina Petanjek ,4. D
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2. nagrada
Srednja Škola Krapina
Mentorica: Dunja Belošević,prof.

Dan u mojoj školi k'o triler na TV-u

(Svi navedeni događaji i osobe iz ovog filma su, ofkors, izmišljeni i zaštićeni autorskim pravima.)

„Nogu pred nogu, preko gradskih trgova...“ I, tako je počela još jedna školska godina. Profesori doslovno kucaju na vrata. Prošlo je par dana, a već pišemo tko zna koliko testova. Ne isplati se sve pamtit'. Bolje je kad ne znaš pa onako... Život je tada lijep, dobro, lijep je do trenutka kad dođem na sat, a profa, bum, testove na stol. Živa jeza, žmarci mi prolaze kroz tijelo, a još se jače tresem od straha ak' je to test iz književnosti, a doma, kao slučajno, imam mamu koja je profa iz hrvatskog. Grašći znoja mi se cijede niz lice dok moj mozak već sad pokušava smisliti neku ispriku za mamu. Ah, dobro, ionako testove ne će donijeti bar još tjedan dana... No, olakšanje ne traje baš dugo, časna riječ. Još nisam ni smislila što će sve izmljet' pred mamom, a već sam dobila test koji se sav bijeli od silne nepopunjenošt. I, tako hodam prema kući odlučujući se na onu najjadniju varijantu prenošenja crne vijesti: test je bio težak, a meni baš nije bilo dobro... Te suze kod mene, to razočaranje kod mame boli više nego da me zatvorila u sobu na cijelu vječnost. Tek sada shvaćam što sam zapravo učinila, ali, budimo realni, malo je prekasno, zato što će ove godine učiti, barem hrvatski... Hehe!

Maja Miklaužić, IV
razred
Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i
odjeću Zabok,
K.Š.Gjalskog 5
Mentor Štefica Zajec-
Stanić

„Sedam je sati, ustani, obrij se pa pomoli, pljuni u ogledalo...“ Svako jutro ista pjesma. Ustajem sva snužđena, a onda sretno shvaćam da sam barem torbu sinoć spremila. Jurim gore-dolje po kući, pet puta se presvlačim, a o frizuri da i ne govorimo. Popijem kakao i onda trk prati zube. Pa jurim dolje jer tata već glumi sirenu u autu, čekajući da me odveze u školu.

Taman obujem svoje prekrasne nove skechersice i šminkerski kaputić koji odlično paše uz levisice i majicu koju smatram starom jer ima već tjedan dana otkad sam je kupila. Onda mi još dođe iz, znate već otkuda (pa naravno, iz trbuha!), u glavu da mi je torba ostala u sobi. Naravno, moja je soba na samom vrhu kuće, u razini s tavanom... Spašava me mama koja je jedva tegli dolje. Baka proviruje kroz prozor misleći valjda da nam je Hitna u dvorištu jer tata sad već trubi bez prestanka. I tada, kad sam već na izlazu, svi se uspiju posvadati. „Tako blizu, jutros je skoro prošlo bez dernjave...“, mislim u sebi. Tata se dere jer još nisam izašla, mama na tatu jer će probuditi brata, ne shvaćajući da Mislav već dobrih deset minuta sjedi u kuhinji, a baka... Haha!... Baka se dere da svi zašutimo jer što će misliti susjadi. „Koga briga što će misliti!“ - viknu svi u isti glas. „Mene je briga...“, zatvara se baka u kupaonicu gundajući. Sve se to događa u par sekundi, živa istina. Izlijećem konačno van. Podragam Artura kojem se jako dopala sva ta dreka pa je i on udružio svu svoju snagu s nama i sad zdušno laje. U autu je tiha misa sve do stanice. „Bok, tata!“ Izlazim. „Bok, pazi što radiš!“ Tu dolazi opet ona glupa nostalgija jer ponovno sam shvatila da moram u školu. Pogledom pratim našu škodicu koja ulazi u zavoj...

„Vani zima, gadno stisnula, škripi snijeg ispod mojih cipela...“ Već su mi nožni palci utrnuli, iako cijelo vrijeme u paru s prijateljicom cupkam po stanici. Ah, evo nam i busa. Kartu čvrsto stežem u ruci dok bus pristaje. Horda malih umišljenih fazana - koji misle da su glavne face jer, pazite ovo, oni idu u srednju školu - juriša prema busu. Vrata se otvaraju i ovo je sad već čista akcija. To krdo prvaša gura se sa svih strana, ali mi ipak hrabro grabljam naprijed. „Još malo, još malo, ne daj se, Klara!“ I, da... Uspijevam stati na prvu stepenicu. Kartu zapravo nisam trebala niti pokazati jer je vozač otišao kupit' cigare na kiosk. Sjedajući provjeravam jesu li mi sva rebra na broju.

„Evo, putujem, pomalo tugujem...“ Napokon polako krećemo...

„Vrijeme sporo prolazi, voda klizi...“ Danas je posebno, ekstra dosadno na tom prvom satu. Profa nešto priča, nitko ne sluša, k'o da je koga briga... U bilježnicu pišem ep koji posvećujem školskom zvonu, jedinom mogućem spasitelju od ove dosade koja nas izjeda. Već sam i na WC-u bila, i olovku šiljila i tko zna što sve ne. Jura kraj mene već debelo spava... Tada shvaćam da ovo nije tako loše jer na kemiji sigurno vrijeme ne bude išlo brže, pogotovo zato što ispituje. Čim sam shvatila kako mi je dobro, zvonilo je zvono za kraj. Tipično. Izlazimo na hodnik i s knedlom u grlu polako se penjem na kat prema kabinetu kemije. Nije da ne volim kemiju, ja samo ne volim kad se kemija ispituje... To nikako ne smijem doma spomenuti jer onda obavezno slijedi rečenica, ona grozna, abnormalno iritirajuća: „Sama si odabrala gimnaziju.“ Joj. Tu mi tlak izraste na... na... na puno... Evo i profesorice, koja je iz zbornice izašla prije zvona. „Polakše, profa, kamo Vam se žuri“, mislim u sebi i, prisiljena nekim nevidljivim silama, ulazim u učionicu.

Ines Mazan, IV
razred
Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i
odeću Zabok,
K.Š.Gjalskog 5
Mentor Štefica Zajec-
Stanić

„Tamo gdje se pričaju o vlasti vicevi, gdje nitko ne smije, tamo imam prijatelje...“ Danas je možda ipak moj sretan dan. Kemiju su odgovarali samo oni najveći štreberi (moralni smo nekoga žrtvovati, nemojte me tak gledati, heh!) pa se cijela ekipa povukla ispred učionice biologije, no nije da nas nitko nije primijetio pošto tako vatreno kartamo. Ali, ne belu - to je ipak zabranjeno na hodnicima, nju kartamo samo u svlačionicama, a na hodniku mau-mau. Već je cijela hrpa ljudi oko nas jer, kao što sam već rekla, nitko živ nas ne primjeće. „Sedam!“ - viknula je Ivana i bacila dvije karte odjednom kao da smo mi bedasti pa nitko ne bude skužil da već po deseti put pokušava prevariti. Neš ti preveslat gimnazijalca. Haha! Nismo ni čuli zvono, a profičića je došla kad je već sat trebao na debelo trajati. „Op, spremaj karte!“ - dere se Marko i svi bacaju karte u kutiju koju je Jakov zatim strpao u torbu. Naziv „veliki odmor“ je obična laž jer nitko se ne stigne odmoriti, a velik je znate kako...

„Što je malo previše, previše je...“ - to je živa istina, pogotovo ako imate osam sati. Osam sati sjedenja, mirovanja, pa onda trenutno olakšanje na geografiji (mislim, pa i ja moram imati najdraži predmet), a onda ponovno nastavak drame dok se strah može namirisati kilometrima daleko kad profači otvaraju dnevnik. Srce mi je u peti kad začujem prva dva slova „Mi...“ i onda, nakon cijele vječnosti, nakon što su mi oduzeli sedam godina života, dovrše ime „...haela“. Tada shvaćam da to ipak nisam ja i u sebi osjećam navalu sreće. Kad ispituju otvorenog, slijedi novo žrtveno janje. Prizori iz filma „Kad jaganci utihnu“. Sad još zadnji sat - njemački. To ja zovem peh! Uz sve to, danas na tjelesnom, Klara me puknula reketom po usnici. Tako nam je dobro išlo, vodile smo i ta zadnja loptica... Uf... Obje smo krenule na nju i du!... Vidjela sam sve zvijezde na nebnu. Nisam se naljutila na nju, mislim, nije me namjerno, tako je barem rekla (a možda ipak?!). Sad mi usnica bolno pulsira dok polako shvaćam zašto se neke ljude naziva „Seve“. Mislim da sam ja našla svog plastičnog

kirurga... Haha! Možda bi mi sve to bilo smješnije da mogu raširiti usta.

„Wer ist dein Vorbild?“ - njemački i dalje monotono traje. Već sam si isplanirala što će jesti, oblačiti i općenito raditi cijeli tjedan. Više stvarno ne mogu, čekam to zvono kao žedan oazu. „Bzin!“ - zazvonilo je i već smo svi ustali. Oh ne, to je bilo samo zvono na treskačima ispred škole. Ti lunoparski ljudeki zbilja ne znaju što nije smiješno. I, tako sam umjesto oaze dobila fatamorganu... Grrr!

„Stajao sam na ulici...“ Doduše, ja sam stajala ponovno na stanici čekajući bus za doma. Trbuš mi se već polako oglašava. Jeste skužili, cijeli dan neko neprekidno čekanje i onda kad dođe to što čekaš, prode u sekundi. Nas tri smo i u dućan već otisle i sad na jednoj klupici papamo čips i jogurt. Naše novo otkriće... Mogu mislit' kak' izgledamo glupo, al' koga briga, samo da vrijeme prođe...

„Osjećam da kiše dolaze, neka grad ovaj potope...“ - mislim si odlazeći kući. Onda bar ne bih više morala svaki dan dolaziti ovamo. „Najljepše je đačko doba“, govore odrasli. Možda je u njihovim godinama najljepše, ali meni se sad uopće ne čini tako. Mislim da ljudi koji su izmislili tu izreku nisu isli u gimnaziju. Ponovno smo prošle isto naguravanje da bismo ušle nazad u autobus. Sva sam slomljena. Zovem mamu da dođe po mene: „Mama, nije mi baš dobro, dođi po mene“, mijaučem u slušalicu. „Tebi nikad nije dobro!“ - zareži ona, iako ne shvaća koju muku sam prošla danas. Moj dan u školi je pravi triler. „Danas mi je već dvaput otpal kotač s desne strane“, prenuo me vozačev glas iz misli. Krasno, baš lijepo da je to sad rek'o! Klara i ja sjedimo iznad tog kotača, a Vedran se već pokušava probiti na drugu stranu...

Mama me ipak pričekala na stanici, možda me unatoč svemu kuži. Mislim, može biti sretna što sam živa stigla natrag u Toplice. U novom twingaču vozimo

se doma u svoju crvenu kućicu koju čak ni daltonisti ne mogu fulat' Odmah znate tko je bio za tu boju, ili?

„Ako izgubiš sve, ti mi se javi, u krevetu mom ti si u Nojevoj barci...“ Ležim u svojoj sobi pokušavajući shvatiti neke od najvećih životnih misterija: Kako mi mažemo školu hodajući u cipelama, a profesori ne?! Možda oni lebde? Ili, zašto kažu da crveno nose samo strastveni ljudi, a svi dobro znamo Crvenkapicu? Ili, misle li te njegove smeđe oči isto što i ja? Ili, kako iskopati rupu do Kine? Mislim, bilo bi dobro tamo zbrisati od ove silne hrpe zadaća koja mi prijeti s radnog stola. Zadaće... Mislit ću o tome sutra... Isključim svoje misli kao DVD-player i polako tonem u umirujuću mekoću jastuka misleći samo o jednom...

„Ooo, ja bit ću kralj, ti budi kraljica... I sada dobro znam kad ulicama skitam, i nevjeran je san, kad propao je svaki plan, ti si bio sklonište za svaki loš dan...“

THE END

Lucija Mrzljak , IV
razred

Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i
odjeću Zabok,
K.S.Gjalskog 5
Mentor: Nikola
Sinković

Mirta Kuštan, 2.a
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2. nagrada
Srednja škola Pregrada
Mentorica: prof. Danijela Barilar

Predvečerje

Sjedila je dva stola dalje od njega na ljetnoj terasi. Sunce je obasjalo njenu crvenu kosu.Pomaknuo je stolac i nagnuo se u desno.Tako ju je bolje vidio.Bio je siguran da je i ona njega zapazila.Razmišljao je kako ga promatra kroz,pomalo neukusne,naočale.Pričao je s priateljima, ali pogled mu je stalno padaо na njenu crvenu kosu.

U glavi je slagao scenarij:ustat će i krenuti prema njoj i nešto joj reći,a ona će spustiti naočale prema vrhu pjegastog nosa.Pokazat će se oči plave,smeđe ili zelene,ali sigurno najsajnije na svijetu.Nasmiješit će se blagim osmijehom,a on će joj reći da se nada da ne čeka nikog drugog već upravo njega.Sada je trebao odabratи samo pravi trenutak...samo da se ona ne digne i ode.

I ona je pomakla stolac u lijevo.Bio je siguran da se uključila u igru. Skinula je naočale i pokazale su se zagonetne oči.On je gledao u njih,a oči su gledale njega.Nasmiješila se obećavajućim i razdraganim osmijehom,a upravo to mu je bio znak njezina pristanka. Popila je zadnji gutljaj soka i sada je znao da nema više čekanja.Uzela je svoje stvari,pomalo nespretno,a on je odmaknuo svoj stolac i podigao se da joj krene u susret.

Stavila je naočale.Odjednom se cijela terasa zabijelila poput bijelog štapa u njezinim rukama. Rastvorila ga je i napravila nekoliko nesigurnih koraka. On je nijemo sjeо na svoje mjesto ne pomaknuvši stolac ni lijevo ni desno...

Spušтало se predvečerje...

Valentina Blažinić, 1.a

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Srednja škola Oroslavje

Mentorica: Barica Gradiški

Adriana Plukavec, 1. d

Svijet na kod

Sjedim u sobi i ne znam što bih sa sobom. Gledam u računalo, tiskam gumbiće i razmišljam. Kako živimo, kako funkcioniramo, kakav nas svijet okružuje? Svijet na gumb, na kod ili što god poželiš. Samo pritisneš i željene situacije se odvijaju. To ti je taj čudesan svijet tehnike o kojem su generacije i generacije razmišljale kao o savršenom svijetu, a mi?

Iz ove perspektive njihov nam se svijet čini ljepšim. Oni su možda bili ovisnici o živoj glazbi i ljudima koji su je izvodili na instrumentima, o živoj riječi u kazalištu, ali zato su takva mjesta češće i radosnije posjećivali i međusobno se ugodno družili. I na ulicama je sigurno bilo ljepše vidjeti pokoju kočiju s konjima, nego ovu silu automobila. Nisu mogli trgovati preko Interneta, ali su imali male trgovine i ljubazne trgovce umjesto nepreglednih hala s prepunim policama i jadne blagajnice koja niti ne vidi kupca, a kamoli da bi progovorila s njime jer je jedan kompjutor ispred nje, a u ruci opet tehnika kojom se prepoznaje kod robe. Tako svaka stvar dobiva svoj kod. Veterinari kodiraju životinje, a i ljudi imaju svaki svoj JMBG pa samo pritisneš gumbić i evo podataka. S čovjekom ne moraš uopće razgovarati. Krenem u kuhinju, a na tv-u National geographic koji mama gleda dok u multipraktiku priprema kolač. Više se ni jela, ni kolači ne mijesaju kuhačom, već tehničkim pomagalima. Perilica pere posude, a u kupaonici sušilica suši rublje jer za vješanje na balkon nemamo vremena. Kada me mama ugleda, prvo pitanje je jesam li usisao prašinu u sobi, ali ne samo pod, već i druge površine pomoći kojekakvih nastavaka - nastavak za radijator, nastavak za police, nastavak za zavjese i tako u nedogled.

Čini mi se da nam je i komunikacija otišla u tom pravcu jer zbog nedostatka vremena sve se manje družimo i razgovaramo. Dopisujemo se, umjesto

pismima, samo mobilnim porukama i e-mail-om. Više ne vidiš kakav netko ima rukopis, a rečenice, umjesto lijepе duge, samo telegrafски kratke kao Morseova abeceda. Više i ne znaš što ti zapravo druga strana poručuje. Danas uopće ne moramo izlaziti. Utipkamo kod ili stavimo DVD u kompjutor, pritisnemo gumbić i evo željenog filma, koncerta, kazališne predstave, opere, mјuzikla, likovne izložbe, proznih i pjesničkih tekstova, igrice... A da i ne govorim da čak i pet minuta slave možeš lako postići. Možeš li zaista?

Umjetnici, npr. glazbenik Mozart., slikar Van Gogh, kipar Michelangelo, književnici Matoš i Cesarić u svoja su djela željeli utkati ljepotu kojom će oduševljavati druge duše i pokloniti je svijetu kao umjetnost ne tražeći za uzvrat priznanja i slavu. Danas napraviš nekakav skeć, pošalješ ga na YouTube i evo te. Svi za tebe znaju i misliš da ćeš preko noći postati slavan. Nije važan sadržaj i kvaliteta. Važno je da si se pojavi i slava je zagarantirana, ali do kada? Ljudi te uopće ne

Mateja Pelko, IV
razred
Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i
odjeću Zabok,
K.Š.Gjalskog 5
Mentor: Željko
Nemeć

upoznaju, ne mogu dobiti pravu informaciju o tvojim kvalitetama jer ovakva prezentacija je štura i jedna od tisuće dnevno prezentiranih, bez ljepote i kontrole stručnih osoba. Takvi sadržaji često su pogubni za mladež kojoj je to najdostupnije. O posljedicama koje su nesagledive ne moram niti govoriti. Mozart i ostali pravi umjetnici žive u svojim djelima, postali su besmrtni i danas se preko svojih djela druže s drugim ljudima. A mi, nastavimo li ovako, mislim da ćemo postati smrtni i za života. Ne čini li vam se? Pravi umjetnici pjesmom, romanom, skulpturom, slikom na platnu, crtežom, glazbom, komuniciraju kroz svoja umjetnička djela bilo da se radi o Mozartovim etidama, Michelangelovim skulpturama, Da Vincijevim platnima, Cesarićevim i Matoševim stihovima prenoseći nam pozitivne emocije koje nam diraju i oplemenjuju dušu . Može li se i nju kodirati? Tu dolazi do prekida veze.

Duši je potrebna toplina, ljubav čiste ljepote koju može dati samo prava umjetnost istinskih umjetnika koji su je kroz svoja djela nesebično podijelili. Zar nije to smisao života, a ne kod i gumbić - svijet na kod?

Ivan Szabo, 1.r

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Gimnazija A.G.Matoša, Zabok

Mentor: Marija Hribar

Ma, sve je u redu!

Ana je izludjela ugledavši svoj ispit iz matematike. Prvo je jutros saznala da joj je mama trudna, iako smatra da joj je sat za menopauzu već odavno zazvonio.

Unatoč tome što završava prvi razred srednje, još nikad nije imala dečka. Valjda zato što je ravna k'o daska, mršava k'o čačkalica, nosi aparatič za zube i jako je nespretna. Ima problema s ocjenama, prijateljica joj je ovisna o znanstveno-fantastičnim romanima, a najbolja je učenica u školi. Sad i ovaj kolac iz matke ... jadno...

Odlučila je markirati povijest i zaboraviti na tugu uz veeeeliku „Dorina“ čokoladu. Idući hodnikom ispadnu joj knjige. Kad se sagnula da ih pokupi, neka ih je ruka već uhvatila. Bio je to Mislav. Dečko čije je lice noćima sanjala, čije je obraze u snovima ljubila! Bio je dežuran, potužio se da mu je dosadno i zamolio je da mu pravi društvo. Kroz Anine je žile krv potekla jače nego ikad. Osjetila je čudnu vibraciju unutar svog trupa. Naravno da je pristala! Razgovarali su o glazbi i ustanovili da oboje luduju za Toše Proeskim.

Nakon dužeg razgovora Ana mu je priznala da ima problema s matematikom. Pošto je on „matematički genij“ odmah se ponudio za pomoć.

Svake je subote Mislav dolazio Ani Tumačiti gradivo. Jedne subote bila je sama kod kuće. Cijeli se dan pripremala za Mislavov dolazak. Otišla je do dućana i kupila pregršt grickalica i sokova, pospremila sobu...

Kad je Mislav ušao u kuću, Ana je osjetila neki drhtaj, nije se mogla koncentrirati. I tada se dogodio! Dogodio se! Poljubac! Pravi pravcati poljubac! Baš kao u filmu...

Ana je ispravila jedinicu iz matematike, mama je rodila malu seku koju Ana jako voli. Od prošlog su joj

mjeseca grudi narasle za čak jedan konfekcijski broj (Ani, ne seki)! Rekord! Mršavo joj tijelo više uopće ne smeta... sve dok ne smeta ni Mislavu.

Đurđica Novina, 1.a

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Srednja škola Oroslavje

Mentorica: Barica Gradiški

Jasna Gregorić, 1. d

Ponedjeljak

Petkom navečer ponedjeljak ti se čini dalek poput Antarktika ili južne Afrike. Jer... tek je petak, u subotu „idem van“, a u nedjelju se spava u beskraj bez zvonjave budilice. Popodne se sastajem s curkama, a navečer pogledam neki dobar film. Ponedjeljak je zaista daleko i nema baš nikakvih razloga za uzbunu...!

Međutim, vrijeme ima jednu pogrešku – ne može se zaustaviti, neprestano protječe kao voda obližnje rijeke, kao krv u žilama ili otkucaji srca koji pokazuju da još živiš. Kad bi čovjek mogao zaustaviti vrijeme u svoju korist, zasigurno bi to učinio onda kad mu je najljepše, kad je sretan i osjeća se dobro, kad je voljen i ima uza se one koje voli. Budući da je takvo što još uvijek nemoguće, tako je i ponedjeljak neizbjegjan dan u tjednu!

Ponedjeljak dolazi bez najave... jednostavno samo ušeta u tvoj san s prvim jutarnjim pijetlovima i zrakama sunca što lijeno proviruju kroz prozor. Taj dan trebao bi značiti početak novog tjedna, a netko je jednom rekao rečenicu, koje se često sjetim, da je svaki početak težak. Dok ustajem, oblačim se i pospano zijejam, nehotice mi jedna misao izmami osmijeh na licu i kaže mi da samo u ljubavi vrijedi drugačije pravilo, da je početak lijep, a kasnije sve je teže i teže...

Gužva u autobusu i nesnosno smijuljenje triju djevojčica iza mene, potiče moju, još u krevetu najavljenu glavobolju. Govorim frendici da mi ove dosadnjakovićke stvarno idu na živce svojim silovitim smijehom i vikom, ali to ne rješava situaciju. Ni ona ne voli ponedjeljke pa na moj komentar odgovara nerazumljivim mrmljanjem u polusnu.

Ponedjeljkom ujutro i Varaždin, inače lijep grad, izgleda nekako otrcano i izlizano. Oko 6,30, kad se iskrcamo iz autobusa, ispijamo kavu ili čaj u obližnjem

kafiću. Pridružuju nam se još dvije frendice. „Što imamo po rasporedu prvi sat?“ – ispitujemo jedna drugu. „Zadaća? Zar i to još postoji?“ Nažalost: da!

Nevjerojatno je kako ti srce neobično kuca kad se listaju stranice imenika! Kao da kod svakog okretaja srce zastane pa onda opet poskoči zbog sreće. Pomicam – neću valjda biti baš ja na redu! Ako i ne bude ispitivanja, ponedjeljak je dosadan, pospan i monoton dan. Ni trava ne raste u ponedjeljak- šale se ljudi. Ni profesori ga ne vole- primjetih. Ponedjeljkom su uglavnom mrzovoljni i razdražljivi, svaka sitnica im smeta, a petice tada rijetko utele u imenik. Stalno nešto prigovaraju, kritiziraju, opominju, „prijete“. I kad sam već odahnula i u sebi se dvaput prekrižila moleći Boga da ne budem pitana, stranice imenika opet su se počele okretati i, eto ti! Zapelo je na broju osam! Dvojka iz francuskog je bila neizbjegniva! Tek je počela školska godina, a ja sam već na redu! Pa to uopće nije fer! A još je i roditeljski sastanak u petak!?

Ipak... tješim se, bolje i to nego nepoželjna kulja. U osami sobe, nakon prvobitnog stresa i uz ritam omiljene melodije ne čini se baš sve tako sivo. Liježem u krevetu, izmolim dva Očenaša, zahvalim Bogu za ponedjeljak, ali molim Ga da utorak bude bolji. Optimizam me polako obuzima jer me poruka na ekranu mog mobitela malo smiruje i uljepšava mi kraj ovog groznog dana, kraj ponedjeljka!

Nježno tonem u san i zaboravljam da je ponedjeljak ikad i postojao!

Veronika Đuran, 4.i

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Prva gimnazija Varaždin,
Mentorica: Slavica Kadrić - Popović

Gašpar

Zmislim se kak da je bile včera. Bil sem pri babice na selu, i perve kej mi dojde na pomet su duge zimske noči i stari gašpar. Sigurne znate gdo je gašpar!? Babica su hvečer nakurili pečičku tak da se hiža stopi dek se pe spat. Bila je te mala komora z dve postelje, škrinju i dvemi starinskemi ormari zmed tere se skrival mali obloček.

A unda, hvečer, gda je došel cajt da se lampuš zgasi čule se same kak deca dišeju i po tihe zmed sobu šepčeju.

Predi nek je legla vu postelju, babica je na gašparu vugnula rinček. V tem času počel je tanec. Komora se rezigrala! Ogenj je po plafonu z jenoga kraja na drugi risal slikarije kakve same deteča fantazija more zmisliti. Jabuke i dunje hitale su sene po zidu tere su nas posebne strašile. Veče od straha bile su same naše oči tere su velike kak melinski kotač gledele kak čudnovate spodobe tancaju po hiže. Če sem gli bil jake vu strahu znal sem da je te tanec teri same ogenj more otancati. Nu, fantazija vu našemi bedastemi glavami nie imela granic. Sikaj nam se pričinalo: vragi, copernice, duhi, vse kej si ni zamisliti nemorete. Niš pametnega i lepega nesme videli, a sene su zgledele kak da imaju duge ruke z velikimi nohti i grambarju kak da nekoga očeju zeti. Če gli je vse v hiže bile nedužne mi sme derhtali i tresli se kak kusa vu čunu, a serca su nam tukla da ih je morti i na cestu bile čujti. Vrag zna, da nam se nešče vu gače naluknul videl bi vsega, sikakveh flekof. Pospali sme pokriti po glave same su nam nosi bili vujnje. V snu sme poslušali ogenj v staromu gašparu. A hjudre rane gda sme se zdigli kak da se nič nie pripetile. Vsi su se delali bedasti. Junačili su se, vsaki je štel skriti da ga je bile strah.

Nu praf i po istine nie tak bile, same sme poskrili svoje strahe do večera. I kak god skrivali babica je

vsakomu dala čiste gače. Znate, nemrem vam baš vse povedati! Im me razmete!? A hvečer? Navlačila se kmica na Terihajski breg i pak sem čutil kak da mi bu serce skočile vun od straha. Babica je nametala derive v gašpara, v tu malu pečičku tera nam je zatirala strah v kosti i pred teru sme imeli takvuga zorta. Te je bile detinstve pune vsakojačkih slikarijah tere su se gliboke usekle v moje pamčene.

Poručam vam, najte iti vu Hollywood. Fabrika fantazije tuj vam je blizu, pred očmi. V komore moje babice još navek čaka gašpar. Morti i vaše gače dobiju kakev flek! Kak se god zeme vsi sme mi v sercu same deca...

Imam te rat, moja babica, tebe i tvojuga gašpara!

Borna Banjedvorec, 1.r
Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad
Srednja škola Bedekovčina,
Mentorica: Marta Žiger

Ivana Bajcer, 1. d

Kameleon

Rekao je stari fićo da ovako više ne može. Dugo je, kaže, trpio i nekvalitetno gorivo i ispuštanje tihih (ali smrdljivih!) prdeža na stražnje sjedalo, ali sad je dosta.

Preživio je već dva-tri vladajuća režima i četiri vlasnika, ali ova žena gora je od čavala na cesti. Ostalo mu je jedva toliko dostojanstva da pokupi rezervne gume i zalipi joj vratima. Navozio se u životu već svega i svakavkih, ali ova će ga žena dotući. Trebao bi fićo imati više razumijevanja. Ta žena uopće nije loša. Ona je samo luda.

Kad je kupila novi stan, odselivši od roditelja, počeli su problemi. Na zidu kupaonice bilo je čvrsto montirano veliko zrcalo, točno nasuprot školjci. S jedne je strane zrcalo bilo izbočeno i svaki put kad bi sjedala na školjku vidjela bi kako joj se približava vlastiti odraz (i to još dok piški). Bojala se odlaska na zahod pa neko vrijeme jednostavno nije išla što je rezultiralo posjetom bolnici (opasna upala mokraćnih puteva i neka crijevna bolest). Nakon provedenih pet mjeseci u bolnici, jednostavno je prekrila zrcalo plahtom i sve je bilo prividno u redu, ali onda je shvatila da je pet mjeseci potrošila uzalud. Tad ju je počelo mučiti vrijeme koje dolazi i odlazi prebrzo, koje ona troši na gluposti. Žalila je vrijeme sve dok nije shvatila da, žaleći za vremenom, još ga više gubi, a kad razmišlja o gubljenju vremena, ono i dalje teče u nepovrat koji i dalje uzima vrijeme, i ovo “sad” za pet minuta, bit će “prije pet minuta. Takve su je misli morile, a kad joj se rječnik počeo sastojati od samo dviju riječi (tik i tak), završila je na drugom odjelu bolnice, onom u kojem je sve u zeleno - bijelom (zeleno, navodno, poboljšava koncentraciju).

U ludnici je, dakle, zavoljela zeleno (a počela prezirati sve što u sebi nema klorofila). Uzgajajući sve

bilje (ne prezajući ni pred ambrozijom), put cvijeća odnio ju je i drugi put na psihijatriju. Ovaj put tamo su je okupirali tehnikom i njezinim razvojem (ponajviše automobilima). Stoga nije čudno što je prva stvar koju je kupila, pošto je izašla, bio pravi klasik svjetskog automobilizma – fićo. I tako je puna energije i novih saznanja krenula u novu epohu svojeg života. Fićo je bio simbol novog početka.

Fićo koji je sada psuje zbog razbijenih retrovizora i izvađenih svih kazaljki iz svih dijelova komandne ploče. Ali uzalud mu trud jer skroz je neprimjetan dok se onako zelen u samo još jednom od privatnih botaničkih vrtova igra kameleona.

Tena Šinjori, 2. r

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, pohvaljeni rad

Prva gimnazija Varaždin

Mentorica: Tatjana Ruža

Tina Dolovčak, 1. d

Homo ludens, homo sapiens, homo univesalis

Imam Razumnoga, Zaigranoga i "miks" Razumnoga i Zaigranoga; neka taj treći bude Miksić.

Razumni me živcira jer uvijek sve mora biti po pravilima, nema šanse da taj ikad riskira. On sastavlja popis za trgovinu i tri puta ga provjerava, ide na put i nikad ništa ne zaboravi, uspješan je u svom poslu, nikad nema ispadne i ulizuje se šefu. Kad razgovaram s njim, živcira me jer se hvali svojim uspjesima i nisu mu smiješni moji vicevi. Kaže da "nemaju veze s mozgom". Ipak, zna mi pomoći kad mi treba neka pametna i drži me na zemlji. Tko će mi drugi nego on reći da sam glupa kad mi na pamet padne ideja kao ...npr...nebitno.

Zaigrani mi je "žešći" jer će mi uvijek držati stolac kad pokušam na ormar sakriti bratov mobitel i uvijek se smije mojim vicevima.

Miksić je "taman". Kad dođem u situaciju da npr. moram skakati s balkona, on će najprije dobro razmisli i, ako procijeni da izvedba nije opasna, skočit će sa mnom. Ako pak vidi da je opasno, pokušat će odgovoriti i mene, neće uspjeti, slomit će nogu i sve pet. Prilično je realan, ali zna i on ponekad zalutati.

Kad tu trojicu spojite, savršeni su, ali to ne bi bilo to. Odgovara mi što je svaki od njih drugačiji. Uz Razumnoga sam razumnija, sa Zaigranim slamam noge, a s Miksićem mogu razgovarati dok mi je nogu u gipsu.

Kristina Frajtak, 3. g
Nagrada Gjaslki za srednjoškolce, pohvaljeni rad
Srednja škola Zlatar
Mentorica: Ivančica Tomorad

Darko Grubišić, 8. b

CRIKVENICA

Maslina je ko čovik

Maslina je ko čovik.

Va početku – slabo, miće drvo ko jedva preživi prvu buru. Baš ko dite. Ono se mora va početku ojačat i usmjerit na pravi put.

Kašnje – jako, zrelo drvo ko širi svoje korene i dava svoje plode. Baš ko zrel čovik. Dela svoje delo i stiče iskustvo.

Najzad – maslina je staro, grbavo drvo ko je va svon životu prominilo puno berači i nadjačalo puno bur. Baš ko stari nonić ki uživa i gljeda plode svojega dela te ima puno iskustva.

Ako miću maslinu gojimo i čuvamo od nje će zrast prava plodna maslina s ukusnim plodi.

Maslina ni samo drvo, maslina je ko čovik, ko pomorac z dugun tradicijun.

Čim dulje budemo tendili na maslinu, ona će tendit na nas i ukrašavat će naše primorske vrte.

Eduard Šubat, 8. c
Nagrađen rad
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica,
Mentorica: Jasmina Manestar

Moj zavičaj plavo-zeleno, zeleno-plavo

Toliko zvukova, boja, svakoga dana preleti pred mojim očima da sam pomislio puno puta kako to nije moguće nigdje nego ovdje gdje živim.

Osjećam obvezu objasniti vam zašto mislim baš tako. Živim u sjevernom hrvatskom primorju. To je dio naše lijepo Hrvatske koji je spoj toliko toga da je to nezamislivo, fascinantno. Svaki kraj naše domovine ima svoje specifičnosti: Slavonija je ravna i sve ostalo što ide uz ravnici, Zagorje je brdovito i zeleno, Mislim, kao da se tu nema što reći. Ali, nama je priroda htjela pokazati svoju dobru stranu pa nam je dala obalu s velikim gromadama, dala nam je pjesak, dala nam je sitni šljunak, dala nam je ljekovito blato. Kad malo promislim, a gdje toga ima? Kreneš malčice samo prema brdimu: izmjenjuju se hrastici, borovi, sitno raslinje, grmlje, Odjednom, vidi, udolina kroz koju vijuga cesta i potočić, kao drugi svijet. Tu, nadomak nama, gdje snijega nema ni za lijek, pada ozbiljno i zadrži se čak neko vrijeme. Kažu da ljeti spavaju pod dekicama?! Popneš se još malo više gdje ozbiljna šuma postoji, ona starinska koja čuva Malika i Domaće. Nepregledna, divlja, medo je tamo doma i može se skrivati da ga nitko ne nađe, nikad. Također, možda zimi u snijegu zavija poneki usamljeni vuk, a srnica traži zaostali listić.

E, kad smo se popeli već tako visoko, vidimo otoke našeg zavičaja. Poželimo na njih kročiti, u stoljetnu prošlost našu i naših starih. Udhnuti glagoljice dah, vidjeti lijepo građevine nekadašnjih vrijednih ruku koje sada pokazujemo svijetu s ponosom. Niti jedan naš otok nije ni sličan onom drugom, svaki je svoj, prirodom, ljudima, običajima, nošnjom, jezikom,

Hridi supova, galebova, poneki dupin sramežljivo skoči, medvjedica se skrivala dugo, dugo. Podmorje skriva tajne potonulih brodova, nekih davnih bitki koje su dizale morsku pjenu. Potom ih je ta ista pjena pokrila, zauvijek.... ribe, koralji, nezamisliva lijepota ziba se dolje ispod barke. Poneka zraka sunca se probije kao kopanje dolje nekamo i hrani taj svijet. Jugo podivlja ponekad pa protrese taj svijet, zatim bura vrati vlati morske trave na drugu stranu. Svejedno, podmorje živi svoj život i nije baš sretno kad ga dotakne ruka izvana.

Šetam od zelenila do modrila i obrnuto. Šetam i uživam.

Luka Jeličić, 7. a
Natječaj Grada Crikvenice, Nagrađeni uradak
OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Voditeljica: Milena Blažić Knez

Dario Grubišić, 8. b

Garaful zi Kale

Danas je jugo zapuhalo. Črni oblaci su se skupili na nebu. Med staremi zidami već dugo nis sunca videl. Proleće je, ma sunca ni. A baš san počel puštat prvi pupi.

Mislel san: „Ovo leto, bit ču jako lip!” Kad judi budu prolazili kalun, jopet će govorit: „Ki lipi garaful, sigurni lipo i diši.” A onda će letnji maestral zaupuhat, a ja ču svoji rozi cveti raširit kuliko god buden mogal. Nek judi osjete lipu ariju .

Zi Svetog Antona polne je zazvonilo. Zi stare kuće obed diši, frigane ribi i palenta . Ne čuju se glasi .

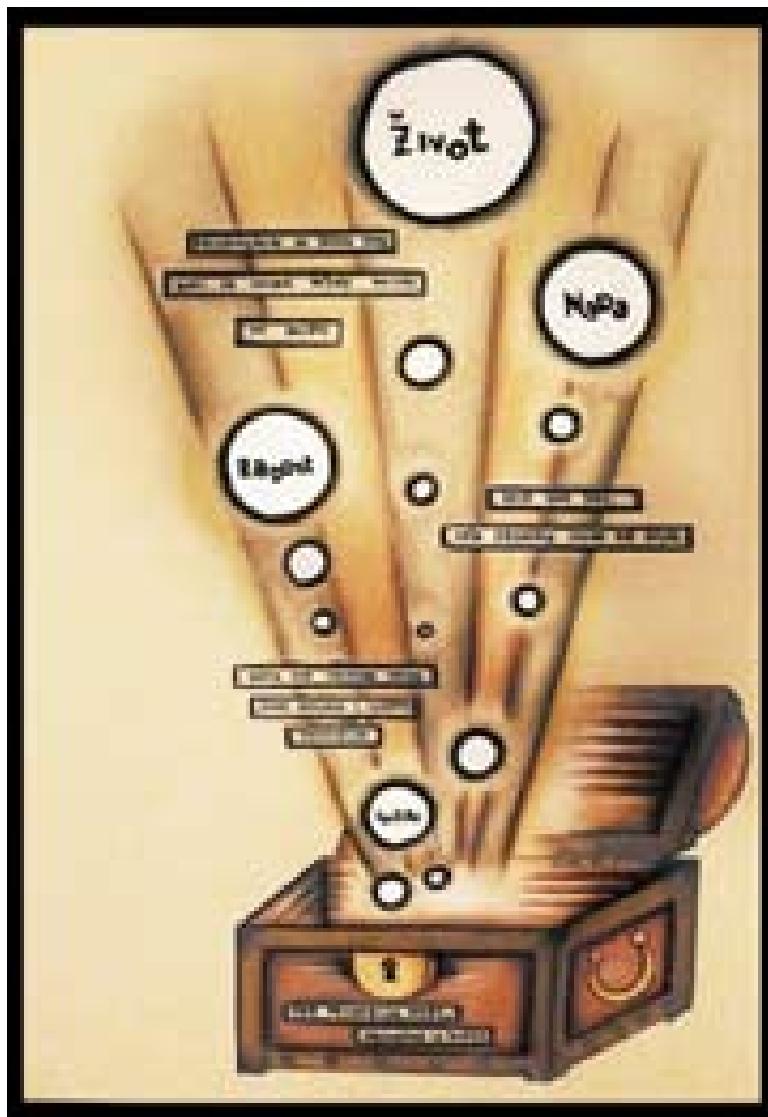
Kala je pusta . „Ki zna ki je slagal ovi kamiki oko mene? Se jedan na drugoga i tako stoje već let. I ovaj kameni važ va ki su me stavili .”

Ma prit će to sunce, judi će kraj mene hodit va crikvu, decina skakat, tići se skupljat na kroveh, galebi mi nosit pozdrav s mora, a ja ču jutron na ten suncu rast, a zapolne, va hladu – dišat, dišat, dišat.

Lea Lončarić, 6. razred
Natječaj Grada Crikvenice, Nagrađeni uradak
OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Voditeljica: Ljubica Miletić-Domijan

Lea Rošić, 5. a

Tamara Domuzin

SŠ dr. Antuna Barca,
Crikvenica, 1. mjesto za
lik. izričaj dobne skupine
18.-21. godine

Burni dan moga života

Bilo je to u kasnu jesen. Stigli smo u Kostrenu. Sve moje misli bile su usredotočene na regatu. Dan je bio savršen. Moj mali optimist jurio je baš onako kako sam ja htio. Rezultat nije izostao. Sav ushićen nisam ni primijetio kako se bura zavlači u svaki kutak.

Trener je naredio da se krene. Mi "mali vojnici" pohitali smo prema svojim optimistima i tako se upustili u pustolovinu od Kostrene do Crikvenice.

Čim smo izašli na more, već smo jedan drugog izgubili iz vidika. Optimist se ljlja poput orahove ljske. Bura je bjesnjela. Svašta mi je prolazilo kroz glavu. Natzao sam konope kao da mi o tome ovisi život, a zapravo i jest.

Našao sam se ispod Krčkog mosta. Bura je toliko zavijala oko stupova mosta da sam pomislio kako će se ta grdosija srušiti na mene. Odlučno sam stisnuo pojasa, zažmirio i našao se ispred Jadranova. Strah hoću li vidjeti svjetlo na vrhu palade dao mi je snagu.

Umalo sam se prevrnuo i počeo razmišljati o morskom psu. Pa nije ni on toliko lud da izlazi po ovoj hladnoći. Sigurno se negdje skriva. Nakon nekog vremena ugledao sam svjetlo. Znao sam da je to ono što tražim.

Uplovio sam u lučicu sa svojim prijateljima i na obali ugledao mamu i tatu. Bio sam toliko jako ponosan da sam pomislio kad izidem, svi će to vidjeti. Stao sam na obalu i pokleknuo. Noge me nisu slušale. Izvukao sam posljednji treptaj snage iz sebe, ustao i pošao kući.

Otada imam strahopoštovanje prema toj kraljici vjetra i kad god ona bjesni, ja uvijek gledam na pučinu, jer od tog dana više nisam bio dijete.

Moja sestra

Eh, da me netko mogao upozoriti prije nekoliko godina na kobnu grešku, ali nije.

Nitko mi nije mogao reći da će pola moga svijeta biti njezino. Nitko mi nije rekao da čudovišta ipak postoje u mojoj kući, u mojoj sobi, često u mojojem krevetu, vrlo često na meni, u svim oblicima.

Svi su pričali da je to čudesno, da su klinci slatki, da mogu biti urota protiv roditelja, da ih možeš iskorištavati kad ti se nešto ne da i da nemaju pojma ni o čemu pa ti ispadneš najpametniji.

Kao prvo, željela sam brata, a dobila sestruru. Tragedija!

Kao drugo, milo dijete je toliko bučno da ni sama više nemam sluha. Kao treće, četiri godine su tako brzo prošle da više nije ni tako blesasta. Sve u svemu, urota je okrenuta protiv mene. Ona je sve zakuhala, a sad ja trpim. Tako mi i treba kad svašta poželim.

Ipak, to čudovište ponekad ima i malo srca. Najglasniji je navijač na mojim natjecanjima. Samo me ona može nazvati umanjenicom. Zatrči mi se u zagrljaj baš uvijek kada dodem kući. Ako joj poklone čokoladu, moja je polovica osigurana. Ako mi treba ljubavi, čudovište se pretvori u anđela i samo zbog toga ne bih je mijenjala ni za što.

IVA PAHLIĆ, Razred: V.a
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Suzana Grbčić

Moja zavičajna beseda

Kamo god da gren svoj čakavski nosin sa sobun.
On je tu va mojemu srcu, va mojimi misli, va sakon
mojen motu. On je sagdi oko mene. Va buri ča valja
more i lomi grane, ča huči, fijuče, ča zija i kriči. On je
tu na barki kadi stari nonić lovi ribe i čeka da se udica
zatrese. Tu kadi tice kantaju i galebi kriče, kadi sunce
saki kantunić rasvitli. Sagdi je moj ča!

I va onoj barki ča ju je more potopilo i va onom kamiku ča na žalu stoji već hiljade let. Čakavski se j' skril i va lihi kadi rastu najlipše rožice, kadi leptiri lete okolo i tancaju na vetrus, kadi stara grbava maslina diši. Čakavski je i va onoj groti ča se skrila pod zemljun, va mlađoj smokvi ča raste va onon staron vrtu, va plavon moru i zelenoj šumi...

Čakavski je svuda oko mene. I zato kamo god šal,
kadi god bil, čakavski nikad neću pozabit.

Gracian Čop, 8. c
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Jasmina Manestar

Nikolina Hajdić, 8. a

Proletna bajka

Sjedim na balkonu... Udišem zrak ispran proljetnom kišom. Osjeća se posebna živost... Prekrasne boje, miris novog cvijeća, rojevi pčela, neobičan ples i cvrkut ptica... Kakvu bi samo prekrasnu sliku slikar naslikao ?!

Proljeće je poput prave dive dolepršalo do nas. Oblaci lagano plešu nebeskim prostranstvom u ritmu proljetne simfonije. Pogled mi odluta do prekrasne bijele magnolije u mome vrtu. Zbilja je divna! Ponosno je u zrak vinula svoje bogate grane okičene opojnim bijelim cvjetovima. Miris se širi na sve strane i daruje nam čaroliju proljeća. Sjedim i dalje i uživam u proljetnoj bajci...

Ena Đipalo, 5. razred
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Voditeljica: Milena Blažić Knez

Valerija Župan, 8. b

Borna Maričić, 5. a

Veronika Kostrenčić, 8. b

Proljeće u primorskom kraju

Probudi se cvrčak na vrućem kamenu. Sunce se osmijehne morskim dubinama.

More zatreperi. Galeb klikne da označi početak novog proljetnog dana. Tamnosivi oblak se pojavi na nebu da poruči kako je proljeće varljivo. Ribar vadi mrežu punu riba dok se ogleda u kristalnoj ljepoti mora. Gromača godine broji dok se mahovina po njoj savija i čini je čvršćom. Cibor zamiriše.

To zemlja pokazuje svoje čari. Primorske čari. Ona izmami svaki maslačak, svaku guštericu, svaku ribu. Ako jugo zaruše, upozori te da bolje zagrebeš ispod površine i ugledaš tu predivnu ljepotu. Pogledaj te stare, kamene kuće kako izgledaju s tim proljetnim cvijećem koje se obavija oko ogreda. Tada ćete s balkona pozdraviti raščupana gazdarica koja vješa rublje i čeka goste koje će primiti u svoj topli dom.

Dodeš li jednoga dana u naš kameniti, primorski kraj, naići ćeš na kamenito tlo, na kojem žive dobri ljudi.

Maja Krištafor, 6.razred
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Voditeljica: Ljubica Miletić - Domijan

Pismo istraživaču

Poštovani gospodine Tesla!

Poznavajući Vaša izoštrena osjetila i koliko Vam smeta buka, pa i buka razgovora, odlučila sam napisati Vam pismo. Nadam se da ćete izdvojiti malo vremena za usplahirene ptice mojih misli i pročitati ga.

Prije nekoliko dana šetala sam s društvom Opatijom. Dan je bio pravi proljetni, umiven suncem, topao. More je mirisalo i blistalo posuto tisućama dukata, Zastala sam na tren, pogledala u daljinu na pučinu Kvarnera, prema Rijeci. Sunce se polako opraštalo i milovalo zadnjim toplim zrakama voljeni grad u daljini. Slučajno spustih pogled. Gle, ja stojim na zvijezdi! Pogledah pozornije i pročitah „Nikola Tesla – pronalazač“. Shvatih da sam u Ulici slavnih i da stojim na Vašoj zvijezdi. Odmah sam znala da to nije slučajno, jer i Vi ste vjerovali da svaka slučajnost i nije baš slučajna. Pomislih još da je ovdje trebalo napisati i „znanstvenik 21. stoljeća“ i „istraživač“, jer Vi ste baš tako sebe nazivali. Tvrđili ste da samo istražujete svijet oko sebe i da proučavate prirodu i njezine zakonitosti. Kako to jednostavno zvući!

Kažete da već od najranije mladosti samo sklopite oči, a slike tako žive i stvarne same nadolaze. Vizije budućih događaja i budućeg svijeta, vizije stotina pronalazaka koje ste spoznali! A sjetite li se ponekad, sklopljenih očiju, Hrvatske i svoje rodne Like, tako mirne i zelene, rodnog Smiljana utonulog u duboke šume? Sigurna sam da je tako, jer Vi ste i prvi ekolog. Zalažete se za zdrav život i očuvanje prirode koju ne želite razarati već se njome, „njezinim prirodnim resursima“ samo koristiti. Šteta što se Vaš glas, i u naše vrijeme tako opterećeno borbom za energentima, ne čuje jače! Znate li da danas svjetom vladaju centri moći čija je silina u tome što posjeduju izvore energije? Vi ste baš to htjeli spriječiti. Željeli ste jednake mogućnosti za

sve. Sjećam se da sam u Vašem radu o „eksperimentima s izmjeničnom strujom visokog napona i visoke frekvencije“ pročitala da „... neće proći mnogo naraštaja i naše će strojeve pokretati energija koja će se moći dobiti na svakoj točki u svemiru. Je li ta energija statička ili kinetička? Ako je statička naše su nade uzaludne, no ako je kinetička – a mi pouzdano znamo da jest – tada je tek pitanje vremena kada će ljudima poći za rukom da svoje strojeve priključe izravno na sam pogonski kotač prirode.“

Kako to prekrasno zvuči! Svi vjerujemo i jedva čekamo taj dan. Tada će Vam konačno morati odati priznanje koje zaslužujete, a koje Vam već desetljećima uskraćuju. Već čujem kako ste se ironično nasmijali! Previše puta su Vas ismijali a istovremeno se okitili velikim uspjesima i slavom koja je Vama pripadala. Pa Vi ste trebali dobiti Nobelovu nagradu! I to ne jednom već šest puta! Jednom ste rekli: „Ne žalim što su drugi pokrali moje ideje, žalim što nemaju svoje!“ I tu se vidi Vaša veličina i sigurnost u vlastitu kreativnost i sposobnost. Trebam li uopće napominjati da ste uzor i nadahnuće svima nama mladima dok tražimo vlastiti put u budućnost.

Ciklotron, kozmičke X-zrake, elektronski mikroskop, računalo, okomito uzlijetanje, radar,... samo su neki od izuma koji Vam nisu priznati, a bez kojih današnji život nije zamisliv. Uz stotinu drugih izuma, od kojih su neki još i danas ispred našeg vremena, zaista pristaje izreka američkog znanstvenika Amstronga da će svijet još dugo morati čekati na um ravan Vašem, po stvaralačkim mogućnostima i po bogatstvu uma.

Planinkinje vile obdarile su Vas čim ste ugledali svjetlost. Obdarile i ostavile. Dalje ste se uspinjali sami. Prihvatali ste izazov, onaj života i onaj stvaranja.

Kroz prozor moje kuće ulazi more i zvjezdano nebo i bijela mjesecina. Na prozor slijće i bijela ptica. Je li privid ili je to Vaša bijela golubica, ona koju ste tako nježno njegovali u svojoj hotelskoj sobi u New Yorku? Zar još uvijek slobodno leti? Da! Na mom se prozoru malo odmori, a onda leti dalje pronoseći poruku mira i pravednog svijeta za sve – Vašu poruku.

Ostali ste ideal i poticaj, postali ste pjesma nad pjesmama svih ljudi, jer Svet je postao Vaš prošireni zavičaj. Neka Vam ljubav i zahvalnost još jednog mladog naraštaja, mojih vršnjaka, budu popadbina.

Vaša vjerna štovateljica Katarina

KATARINA BRNIĆ, 3.g1

Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Mentorica: Marija Gračaković

Kovanica od pet kuna

Ah, ... te gliste, crvi, mravi, ... moram priznati da mi nije nimalo lako sretati se s njima oči u oči u ovoj, pomalo sasušenoj travi u koju sam zapravo sasvim slučajno dospio nakon služenja dugogodišnje kazne prelaska iz ruke u ruke, iz džepa u džep. Put mi nije bio nimalo lagan. Bio sam rob brojnih novčanika, namirisanih torbica, prljavih šaka. Nekima sam znao biti najveći novčani iznos dana. Tada sam se osjećao važno, vrijedno, ponosno.

A još prije toga? Ma bio sam vam ja u ugodnim društvima svoje braće i rodaka. Prosudite sami: kukuruz, hrast lužnjak, duhan (Taj mi malo smeta, ali...), maslina, velebitska degenija, slavuj (Njegovo biglisanje morate čuti!), tuna (U drugoj prilici – njam, njam....).

U stvarnosti sam mrki čuvar zelenih šuma Gorskog kotara i Like, a u ovom slučaju zaštitno lice kovanice od pet kuna.

Kako sam dospio u ovaj nezavidan položaj među glistama i crvima? Ispao sam iz šupljeg džepa jednom nestrašnom, musavom dječaku koji me je očajno i uzaludno tražio u travi, jer me prethodno jedan džon sravnao s licem zemlje. I sada sam tu. Osluškujem. Čujem korake. Stisnem zube, zatvaram oči i čekam pritisak nezgrapne cipele. Odjednom, iznenadjenje!! Umjesto grubog, teškog džona osjetim dodir nježnih prstića koji su me radosno zgrabili i čuh usklike. „Sreća! Sreća!“ Preplavila me lavina osjećaja, bio sam presretan što više neću imati bliskih susreta s glistama i jutarnjom rosom. Nabacio sam osmijeh na lice i dao sve od sebe da šarmiram djevojčicu nježnih prstića koja me spasila, iako sam bio pun ogrebotina i bez sjaja. Nježni prstići su se brinuli o meni kao o dragulju. Svaki dan su me laštili svilenom krpicom i brižno čuvali. Moj dom je sada bilo veliko srce nježne djevojčice, a ja sam čvrsto odlučio da je neću iznevjeriti, neću se izgubiti. Bit će

uz nju u dobru i zlu. Iako je bilo dosta iskušenja, ona me nije potrošila. Ako joj je bilo teško, čvrsto bi me primila i oboje smo znali da će opet sve biti dobro. Kad je bila sretna molili smo da tako bude svaki dan. Pričala je sa mnom, povjeravala mi svoje tajne, nije me poput ranijih vlasnika bacala iz kasice u kasicu ni igrala sa mnom pismo-glava. Slobodno mogu reći da mi je to bilo rajske razdoblje života, raj o kojem sam sanjao. Nikada prije nisam nekom toliko značio koliko sada njoj. Bilo je predivno saznanje da imam posebno mjesto u nečijem srcu, da me taj netko ne želi bez potrebe trošiti.

Svake smo nedjelje išli u crkvu, molili se za bolje sutra svih dobrih ljudi. Jednom sam na izlasku iz crkve čuo kako glasno čita poruku iznad metalne kutije: „Pružimo pomoć siromašnima!“ Zadrhtao sam. Znao sam što to znači i kakva će biti njezina odluka. Opet su me nježni prstići primili, ovaj sam put osjetio znoj na njima, što je znak da je uzbudena i uzrujana. Čvrsto me pritisla uz srce, najmanje deset puta poljubila, a zatim naglo ubacila u kutiju za pomoć

siromašnima i rekla: „Hvala ti za sve, a sada pomogni onima koji te jako trebaju. Uvijek ćeš biti u mome srcu i to ti mjesto nitko ne može oduzeti.“

Osjetio sam zvuk metala. Među svojima sam. Tu su hrast lužnjak, maslina, slavuj, velebitska degenija... Joj, čini se da sam jedini mrki medvjed, ali nema veze. Obuzima me osjećaj radosti i tuge istodobno. Nekome ću pomoći, usrećiti ga. Ponosim se sobom. Tužan sam jer znam da me više neće milovati prstići moje prekrasne djevojčice.

Ipak, kada sve zbrojim i oduzmem, znam da na svijetu nema sretnije kovanice od pet kuna.

Ivana Ban, 2. g1 razred
Natječaj Grada Crikvenice, 2. nagrada
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Mentorica: Marija Gračaković

Ciklame

„Iz luga su lukale guste
Dišeće črlene ciklame.“

Ovako je kajkavski pjesnik Dragutin Domjanić, uz temeljni motiv ciklama, u svojoj pjesmi „Ciklame, krvave ciklame“ iz strofe u strofu uvodio nove motive koji svojim značenjem tvore antiratnu pjesmu. Ona je svojom porukom ostavila na mene snažan utisak. Zašto su „Domjanićevi“ nedužni cvjetovi ciklama „krvavi“? Za mene su oni najljepši i najmirisniji dio prirode.

Sunce se ugodno ljuljuškalo na plavome nebu.
Mangupski je namigivalo svakome tko bi pogledao u njega. „Idealno vrijeme za šetnju“, pomislih.

Krenula sam na Kačjak. Pješice. Sama. U srce prirode, daleko od gradske buke i ispušnih plinova.

Ella Antić, 6. b

Osluškivala sam pjev ptica i udaranje valova o oštrosti stijenje. Odjednom mi se pogled zaustavio na slici koja je odisala nevjerojatnom ljepotom. Pomislih da sanjam.

Preda mnjom je bila zelena livada, a na njoj desetci, stotine („Da broja ni moći im znati.“ Domjanić) prekrasnih ciklama. Vitka mala tijela i sramežljivo sagnute divne ružičaste glavice. Moje su oči bile zasjenjene ljepotom. Po zelenom sagu razlila se ružičasta boja u stotinu nijansi. Ima ih od svijetle, gotovo bijele do tamno ružičaste koja se gotovo preljeva u crvenu („kravavu“). Cvjetići u stavu mirno kao da me dozivlju: „Pogledaj nas, pomiriši. Naše vrijeme brzo prolazi. Dođi, uživaj u nama!“

A miris koji se širio zrakom!? Neodoljiv, nestvaran, neponovljiv! Sva moja čula zadrhtala su u dodirima ljepote i mirisa malih cvjetova. Uživajući u ljepoti i ispijanju njihovih sokova, pozdravljalje su ih pčele i leptiri.

Pomislih: Koliko malo čovjeku i drugim živim bićima treba za sreću? Zbilja, što im treba? Baciti pogled na ljupku ciklamu, udahnuti njezin miris, osjetiti se sretnim i ispunjenim.

Nisam ubrala ni jedan cvijetak. Što je ciklama u vazi na stolu, iščupana iz svoga svijeta? Ništa. Kratkotrajni užitak nemaštovitih duša. Ona je najljepši i najmirisniji dio prirode i tako treba ostati, a mi ćemo tek tada moći uživati u malim ružičastim i crvenim ljepoticama. Zovu ih ciklame, a ima ih „vsigde po svetu“. Čuvajmo ih kao označku ljepote koja se prosipa po snenim livadama i da nikom ne služi kao simbol prolivene krvi, da ne cvjeta „tam gde su najgorši boji“ (Domjanić). Neka cvjeta na osunčanim livadama naših snova.

Genijalnost interpretacije

Siv i tmuran dan. Kiša nemilosrdno pljušti iz neba prepunog gustih, crnih oblaka. Žuta grofica Jesen je na izdisaju, a njezino prijestolje polako preuzima kraljica Zima. Sve, na prvi pogled, upućuje na običan školski dan. No danas, petoga prosinca, gost naše škole je Dragan Despot, prvak drame Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu. Izvest će nam monodramu „Na rubu pameti“, adaptaciju istoimenog romana Miroslava Krleže. Učenici trećih i četvrtih razreda sigurno su se smjestili u maloj dvorani naše škole. U jeku iščekivanja glumac je ušao u prostoriju. Već na početku izvedbe zadivio me sjajnom gestikulacijom, dojmljivom glumom i genijalnošću interpretacije upotpunjene glazbenim „upadicama“ po izboru genijalnog Arsena

Nerea Cossutti, 7. b

Dedića. Njegov lik – Doktor prikazan je u karakternoj i biografskoj punoći. Početno poglavje predstave govori o najcrnjoj ljudskoj osobini – gluposti. Nakon toga saznajemo mnogo više o liku Doktora. U prividnu idilu i uspješnost njegova života upada ponor i sve kreće po zlu kada se ljudskim poštenjem i građanskom kulturom verbalno suprotstavio gradskom moćniku Domaćinskom. Njegova riječ, iskrenost – postaje prebjlijeda u odnosu na moć i sirovost protivnika mu. Proglasiše ga bolesnim, ludim, gubi obitelj, ugled – sve što je pomno gradio.

U ovom dijelu predstave izražena je Despotova žestina, uvjerljivost kojom se uživljuje u ulogu intelektualca, pobunjenog čovjeka koji više ne traži ni pravdu koliko vlastito poštenje i vjerodostojnost u borbi s unaprijed znanim ishodom. Drugim riječima, Doktor je zbog trunke iskrenosti izgubio sigurnu egzistenciju, jer Domaćinski je premoćan protivnik i nemoguće ga je pobijediti. Doktor završi u zatvoru, pa u ludnici, a po izlasku postaje svjestan da je potratio svoj život i zaključio da mu je najbolje „nestati“.

Gromoglasan pljesak protutnjio je prostorijom. Despot ga je uistinu zavrijedio. Svojom fantastičnom glumom uspješno je prikazao bunt intelektualca protiv licemjerja društva. Prepoznali smo i slike vremena u kojem živimo, dakle izraženu svevremenost Krležinog teksta i Despotove interpretacije.

Odvažili smo se glumcu postaviti neka pitanja. Saznali smo da je ova predstava za njega pravi izazov, jer nije jednostavno „ući“ u Krležinu rečenicu. No, za njega je gluma najidealniji posao pa iz sebe izvlači posljednje atome snage i glumačke nadarenosti kako bi svladao izazov.

Dva školska sata projurila su brzinom svjetlosti. Došlo je vrijeme da se vratimo u kolotečinu i posvetimo uobičajenim školskim obvezama. Pomislio sam da Dragan Despot sa zadovoljstvom može upisati u svoju

biografiju vrhunsku, strastvenu izvedbu monodrame po Krležinom romanu.

Nadam se da će se i ja s takvom strašću posvetiti svom budućem zanimanju kao što se on posvetio čaroliji dramskih izvedaba.

Filip Piškulić, 3. g1

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Mentorica: Marija Gračaković

Steffani Maravić, 6. b

TMP – lik iz moje mašte

Ponekad stvarno ne razumijem osobe koje su vječno nezadovoljne svojim životom, a tvrde da je glavni razlog tome usamljenost. Zar se stvarno u ljudskim dušama ne krije ništa pozitivno, nikakav vjerni pratilac koji daje nadu za dalje?

Dugo sam razmišljala i jednostavno se izgubila u dalekim prostranstvima do kojih sežu moje misli. Ne mogu vjerovati da uistinu ne postoji netko tko me voli i poštije. Gdje su nestale sve one bajke o savršenim prijateljima koji s tobom dijeli sve dobro i zlo, koji su uvijek tu kada ti zatrebau, razumiju te, vole, podupiru, i služe kao veliki oslonac... Skoro sam zaboravila da su to samo puste priče ili sapunice koje su nam svakodnevno „servirane“. Teško je prihvatići okrutnu stvarnost koja nas proganja kao zli duh prekriven crnim plaštom tako da ga i ne prepoznamo u tami svojih problema. U jednom trenutku mi se učinilo da nemam nikoga. Strašna gospodica depresija pružala mi je svoje duge, mršave ruke, izgledom je bila gora od opake smrti. Uistinu, shvatila sam njenu opasnost, želim se boriti

protiv takvog neprijatelja i neću dopustiti da me zarobi u svoju mračnu tamnicu. U toj silnoj borbi osjećala sam se hrabrije nego ikada. Nisam ni sama znala zašto sam dobila takvu hrabrost, sve dok nisam osluhnula nečiji glas. Čula sam samo: „Želim ti pomoći! Neću dopustiti da ti se nešto dogodi!“ Tih nekoliko odvažnih glasnih riječi učinilo me sretnom, i otjerala crnu depresiju. Do toga trenutka nigdje oko mene nije bilo nikoga, sve se odvijalo u nekoj tami ali tada sam upoznala svog novog prijatelja TNP-a. Tajnovito i tiho se skrivaо u dubini moje osamljene duše te se konačno pojавio da mi osvijetli put i da me izvuče iz ralja nemilosrdne Tuge. Spasio me zapravo, razgovarali smo o svemu, dugo, dugo. Tijekom razgovora shvatila sam da konačno imam pravog prijatelja. Kasnije sam ga upitala kako to da se zove TNP, a on mi je odgovorio da nema ime, ali prvo što mu je palo na pamet reći o sebi bilo je: „Tvoj najbolji prijatelj!“ Kada sam to čula osjećala sam se najsretnijom osobom na svijetu. Ipak imam nekoga tko me zaista voli i trudi se da mi pomogne da se ne osjećam usamljeno.

Mislim da je u životu potrebno imati prijatelje i da bismo svi htjeli imati nekog savršenog koji će nas poštivati i razumijeti kad nas svi napuste, ali nikad ne razmišljamo o tome da ga pokušamo barem zamisliti, osmisliti to biće koje bi bilo idealan prijatelj.

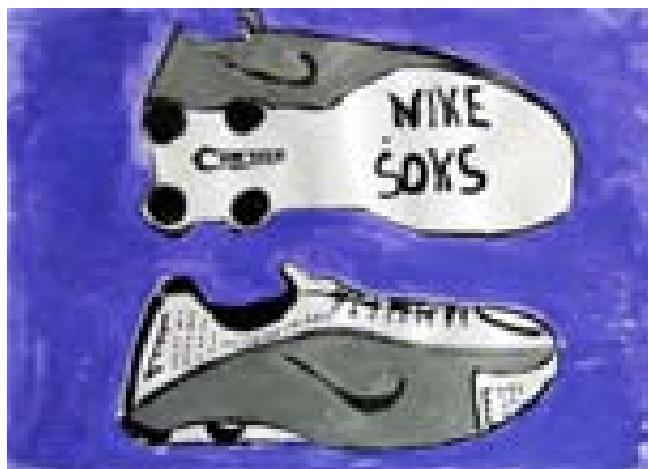
Ja sam pronašla svog TNP-a i ničega se više ne bojiim. Koliko mi je samo radosti i osmijeha pružio! Šećem uz obalu punu kamenja, bijelog žala, oblutaka i sitnog pijeska i zadivljena sam njihovim zajedništvom. Pomislim kako od sitnih kamenčića, gledanja i susreta svatko može izgraditi vlastitu priču. Mi smo to ostvarili: moj TNP i ja. Divno, zar ne?

Mirela Ramić, 1.g1
Natječaj Grada Crikvenice
Srednja škola dr. A. Barca Crikvenica
Mentorica: Marija Gračaković

Odraz nesigurnosti i taštine

I kad su prve oštре kapi kiše zakucale na vrata, Ona je već bila budna, rasanjena, zaognuta težinom nemira. Ni nasmiješena sunčeva zraka ne bi bila uspjela pronaći put do njezinog sitnog, krhkog, zgrčenog lica. U bljesku trenutka zastala je pred svojim odrazom u velikom zidnom ogledalu osjećajući se tako prosječnom, malenom, nevažnom. I one preostale iskre u njezinih, nekoć zanosnim očima sada su gubile svoj sjaj. Zgrabila je svoju crvenu kabanicu i izašla iz stana.

Nakon nekoliko trenutaka našla se u hladnoj prostoriji. Ne, nije Ona ovdje prvi put, ovo joj je mjesto već odavno poznato. Ovdje je osjećala ono ono što nikada nije imala, ono za čim je oduvijek žudila: pažnju i sigurnost. Međutim, ovaj put su njezini apetiti bili veći. Nos, oči, usta.... sve je to bilo iza nje. Ovaj put želi mnogo više, želi izgledati savršeno, ljepše od svih. Ni pod koju cijenu ne želi odustati, želi steći osjećaj sigurnosti i to je njezin glavni poticaj.

Kad gleda neki savršeni oblik, pa bio to i cvijet, prizor svitanja, kratko uživa u tom prizoru, a zatim se vraća svojoj pustoši i samoći. I estetske operacije, koje ona naziva kreacijama, za koje u početku misli da će joj otkriti složeni splet ljepote, smisla i forme, ostaju neobjašnjivo kratkotrajni užitci, a onda se rađa strah da će dubina njezine duše isplivati na površinu, a tada bi Ona i njezina maska potonule, ostala bi potpuno razotkrivena. Ne!! Njezina bi igra bila završena, a ona bi izronila kao gubitnik.

Mnoštvo je pitanja. Malobrojni, oni koji poznaju svjetlo pozornice njezinoga straha, pitaju se hoće li Ona ikada biti zadovoljna svojim odrazom. Hoće li

Karla Knežević, 8. a

ikada stati pred veliko ogledalo i ponosno reći: „Da, to sam ja! Samo to i želim biti, ništa više!“ Hoće li ikada shvatiti da ne postoji „savršena slika“, ideal ljepote koji će joj osigurati mir i zadovoljstvo?

Svatko od nas ima svoje nedostatke i upravo nas oni čine posebnima. Naposljetku, naše unutarnje „ja“ čini nas onima koji uistinu jesmo. To je naše skriveno blago i ljepota koju trebamo njegovati jer kad ona izgubi svoj sjaj teško ćemo pronaći onu pravu iskru zbog koje ćemo ponovo zasjati.

Hoće li Ona to shvatiti? Hoće li opet iznova „pod nož“ tražeći nove kreacije, više, savršenje?

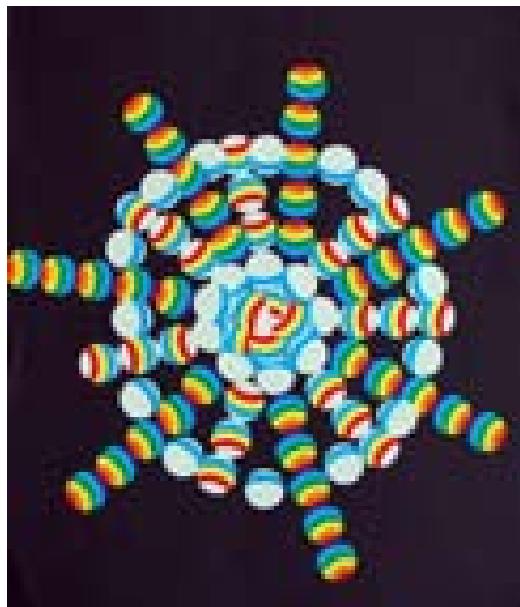
Ja vidim veliko ogledalo i strpljivo čekam da i ona u njemu ugleda svoj odraz, ne nesigurnosti i taštine, već istinski sjaj iskre!

Tamara Domuzin, 4.g1

Natječaj Grada Crikvenice

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Mentorica: Marija Gračaković

Sara Prpić, 6. b

Ribarska priča iz malog mista

Lito je, kasno popodne. Čistim mriže za zakalat dok Žuge rozga motor na svojoj truloj barki. Sikira tetura pijan po selu u čarapan i pokazuje dici kako otvorit pivu na stupu od struje.

Ositi se sparina od markana što je pržija od 6 ujutro, ali more ladi cilu situaciju, a meni u glavi livada dok sunce taman zalazi za Glavinu. Kad mi Žuge nestane iz vidokruga krenut ću pomalo put Barsa da bacin vrše, a mriže ću zakalat večeras pod Drmunon. Teškom mukon palin „perkinsa“ i pomalo izlazin sa veza gledajuć Sikiru kako na puzaljki vadi tenisicu iz mora. Dok prolazin pokraj rive pozdravljan juniore koji bacaju udicu među konope od veza od „Klapunice“ nadajuć se da će dignut koju ušatu za na lešo. Pomalo

Tamara Jovanović,
4. a

Barbara Lang, 8. b

sustižen Niđu koji svojon pismen ne tira samo ribe nego i mrkače sa dna. Ne vidin ga u barki, bit će da je lega pod provu da otpočine. Prolazin pokraj kempa punog turista i nadan se da će snimit koju Čehinju koja vata ovo malo zalazećeg sunca. Neki Švabo me slika s kraja koda je vidija podmornicu Nautilus, a ne običnog ribara sa skroz nepotrebnim šeširićom na glavi i bocon vode u ruci. U drobu mi još žuli onaj makijato od kuma, a ni ona tri gumišta mi nisu tribala.

Bonaca je i vabi me da se zamandalin u more, ali mi se ne da onda penjat na barku. Nakon šta san obavlja istovar, sniman Šestara kako se već šesnaest put kala pod Otočićem i drobi kako je Vice prokletinja jer uvik mora krenit dok je sunce još uvik s ove strane Glavine. Vraćen se na vez što sporije moren samo da bi doša posli Žuge da ne moran slušat njegove filozofije i analize mjesta za bacat mriže. Sritan šta san doša posli

Gorana Juriša, 6. b

njega sa smješkon krećen drito u gostijonu kod kuma di me već čeka gemiš i porcija slanih papalina.

Već je odavno mrak, kum i ja uz trišetu i briškulu raspravljamo o situaciji u državi i kako njega drži išijaz već tri dana, a ja mu govorim da je to od promaje kad svako veče zaspe na stolici isprid gostijone. Na to ulazi onaj isti Švabo šta me slika i brmolji nešto na švapskon kako je vidija duha. Pitan ga kako izgleda, a on kaže da ne zna. Sve je došlo na svoje kad nam je pokaza slike Nidžine barke. Mi se keljimo jer znamo da Niđo voli cugnit i zalegnit pod provu kad je na barki i objašnjavamo da je to sasvim normalno. Švabo, sritan ko Nova godina, zove pijaču na njegov račun, a mi mu nudimo papaline i čekamo reakciju. Takvu facu nisan vidija godinama, papaline su ga dokrajčile te je samo otiša van fućajući. Ajme, ne! Večaras je užba, šta znači da će Sikira opet švikat cilu noć i neće mi dat spavat. U

Sandro Antić, 8. b

gluovo doba noći čujen Sikiru kako zavija na misec ko vukodlak, a zatin pljusak u valove. Bit će da je promašija barku. Ajde, bar će se rastriznit.

Ura mi zvoni na pol četiri. Krmeljav navlačin štivale i spuštan se do barke. Iako je lito ujutro je mrzlo za poludit. Dok vatan šuro od veza ne osičan prste. Prvi san isplovija i čin san odmaka od sela dajen gas do ibera da se grijen na motor. Podiga san mriže bez poteškoća jedino što mi se galebarija skuplja oko barke jer bacan ostatke riba. Nije radi ostataka, nego mi zablate provu pa ih moran lemat parićon. Dva su pala, ostali biže, ali ne zadugo. Vratit će mi se graktat oko glave tako da dobijem slom živaca.

Vraćen se na vez kad su svi već na makijatu posli kojeg neki dolaze na rivu vidit ulov i možda kupit kiloda. Konkurenca nije velika jer većina ribara prodaje direktno u ribarnicu. Dok čistin osliće skuplja se rulja okolo i svi redon turisti pa bi tili ribe. Proda san priko pola, tako da mi je ostalo za ručak i dvi kile za smrznit. Kad san opra barku vatan gasa do kuma na makijato i palin duvan za dobro jutro. Dva guta makijata i drugi duvan već me lešaju pa nisan nego za horizontalu do podne, a kasnije sve opet isponova.

Volin svoje malo misto i prekrasan život u njemu.

Luka Cvitković, 2.g1
Natječaj Grada Crikvenice
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Mentorica: Marija Gračaković
(Mjesni govor Klenovice, Grad Novi Vinodolski)

Kazalo

Mozaik literarnog i likovnog stvaranja	5
LITERARNI RADOVI	
POREČ	7
Zavičaj srca	9
Najdraži portret kroz kuhinju moje mame	13
Moj put	15
Lavanda	17
Glasna ljubav	18
Mi	21
Disastri in cucina	23
Il mondo è un puzzle	25
Il sogno piu grande	27
Un sogno diventato realtà	31
Elogio alle vacanze	34
Junaci romantizma, literatura ili nadahnuće?	37
Buđenje	41
U susret vremenu	49
Una strana avventura	51
ZABOK	
Svijet u garderobi	61
Saka puca mora znati peći kruh	63
Kak je zginula pucka	67
Matematička dilema	69
Pločica	71
Ferje	73
Alojzije Stepinac - Moć molitve	75
Racice na štriku	77
Pepeljuga dan	80
Čudni su putovi ljubavnih!	81
Zebra	83
	85

Cirkuska točka	87
Dan u mojoj školi k'o triler na TV-u	89
Predvečerje	95
Svijet na kod	97
Ma, sve je u redu!	101
Ponedjeljak	103
Gašpar	105
Kameleon	107
Homo ludens, homo sapiens, homo univesalis	109
CRIKVENICA	111
Maslina je ko čovik	113
Moj zavičaj plavo-zeleno, zeleno-plavo	115
Garaful zi Kale	117
Burni dan moga života	119
Moja sestra	120
Moja zavičajna beseda	121
Proljetna bajka	123
Proljeće u primorskom kraju	125
Pismo istraživaču	126
Kovanica od pet kuna	130
Ciklame	132
Genijalnost interpretacije	134
TMP – lik iz moje mašte	137
Odratz nesigurnosti i taštine	139
Ribarska priča iz malog mista	143

**LIKOVNI RADOVI
POREČ**

Carla Marion, 5. r.	4
Carlotta Šegon, 5. r.	6
Emilija Borčić, 7. a	9
Chiara Pisak, 5. r.	11
Ilenia Corazza, 8. r.	13
Nikolina Blažanović, 7. e	16
Damjan Kazalac - Miljan, 8. f	21
Matea Zenaro, 5. r.	22
Lorella Radin, 8. r.	26
Gregor Boršić, 8. r.	31
Petra Babić, 6. e	34
Mateo Sirotich, 8. r.	36
Iva Radolović, 6. a	39
Andrea Matukina, 8. r.	41
Carla Marion, 5. r.	48
Ruben Finderle, 5. r.	50

ZABOK

Hrvoje Vitković, III razred	60
Vanja Hozmec, 7. d	63
Kristina Horvat, 1. d	65
Stela Jagić, 8. a	67
Sara Loina 5. d	70
Tea Jerneić, 8. b	72
Ana Lihter 6. d	76
Filip Basa, 5. c	78
Mirko Gašparić, 5. c	82
Josipa Gregorina, IV razred	85
Ivan Šaban, III razred	86
Maja Miklaužić, IV razred	89
Ines Mazan, IV razred	91
Lucija Mrzljak , IV razred	94
Mentor: Nikola Sinković	94
Adriana Plukavec, 1. d	96

Mateja Pelko, IV razred	98
Luka Šimunjak, IV razred	101
Jasna Gregorić, 1. d	102
Ivana Bajcer, 1. d	106
Tina Dolovčak, 1. d	108

CRIKVENICA

Darko Grubišić, 8. b	110
Sardo Ninić, 5. a	113
Veronika Kostrenčić, 8. b	115
Dario Grubišić, 8. b	116
Lea Rošić, 5. a	117
Tamara Domuzin	118
Nikolina Hajdić, 8. a	121
Valerija Župan, 8. b	123
Borna Maričić, 5. a	123
Veronika Kostrenčić, 8. b	124
Antonio Tomicić, 8. b	127
Tihana Pađen, 6. b	129
Ella Antić, 6. b	132
Nerea Cossutti, 7. b	134
Steffani Maravić, 6. b	136
Sandro Antić, 8. b	137
Filip Blažević, 7. a	139
Karla Knežević, 8. a	140
Sara Prpić, 6. b	141
Tamara Jovanović, 4. a	143
Barbara Lang, 8. b	143
Gorana Juriša, 6. b	144
Sandro Antić, 8. b	145